MURAT KOCATÜFEK

YAYLAPINAR VE ANILARIM

Bu kitabın tüm yayın hakları Murat Kocatüfek'e aittir . Kitabın metni veya bir bölümü Murat Kocatüfek 'in izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz ve yayınlanamaz .

Fotograflar : Necdet Kocatüfek

Ulaşım : Gürsel Kocatüfek

Düzenleyen : Ulviye (Kocatüfek) Ulus

Baskı tarihi : Mayıs 2001

ÖNSÖZ

Babamızın bu kadar duygu ile bağlandığı Hortma (Yaylapınar) Köyüne ilişkin yaptığı çalışmaları bütün kalbimizle destekledik . Biz Yaylapınarlıyız , babamızın bu sevgi ve bağlılığını gerek köylülerimizin her zaman yanında olarak gerekse köyümüzü ziyaret ederek, var oldukça sürdüreceğiz .

Kardeşleri adına : **Necdet KOCATÜFEK**

YAYLAPINARIM

O GÜZELİM DAĞLARINA,
KARŞIDAN BAKASIM GELİR.
YEMYEŞİL ÇAMLARIN ALTINDA,
GÖNLÜMCE YATASIM GELİR.

SEKİZ SENE İÇİNDE KALDIM,
SENİ ÇOK YAKINDAN TANIDIM.
GÜZEL KOKAN ÇİÇEKLERİN ALTINDA,
BOYLU BOYUNCA UZANDIM.

ŞIRIL ŞIRIL AKAN DERELERİN,
BUZ GİBİ SULARINDAN İÇTİM.
SENİ ÇOK DERİNDEN SEVDİM,
KUCAK AÇTIM. SANA KAVUŞTUM.

17.11.2000
Murat Kocatüfek

İÇİNDEKİLER

I. BÖLÜM: HATIRALAR

1- Yaylapınar (Hortma) Köyü hakkındaki görüşlerim.
2- Özgeçmişim
3- Aydın Ortaklar Köy Enstitüsündeki öğrencilik hayatım
4- Öğretmen olarak mezun olduktan sonra Kelekçi'ye gelişim.
5- Yaylapınar'a ilk gidişim.
6- Hortma köyüne ilk defa okul yapılmasını kim sağladı ?
7- İlkokulumuzu nasıl açtık ?

II. BÖLÜM : TARİH BÖLÜMÜ

1- Yaylapınar Köyü hakkında genel bilgiler .
2- Yaylapınar Köyünün kuruluşu.
   I- Karşıyaka Mahallesi
   II- Boğaziçi "
   III- Tepebaşı "
   IV- Gerdek Deresi "
   V- Ova "
3- Köyümüz bugünkü durumuna nasıl geldi ?
4- Yaylapınar (Hortma) Köyünün kuruluşunun kesin tarihi
5- 1932-2000 yılları arasında muhtarlık görevini yürüten kişiler
6- Köyümüzün adını neden değiştirdik ?
7- Köyümüz kurulduğundan bu yana ne gibi yeniliklere kavuştu ?

III. BÖLÜM : COĞRAFYA BÖLÜMÜ

1- Yaylapınar Köyünün Yeri
2- Kıyılarının Durumu
3- Yerşekilleri
4- Akarsuları
5- Gölü
6- İklim Durumu
7- Nüfusu
8- Halkın Geçimi
9- Yetiştirdikleri Ürünler
10-Köyde Hayvancılık
11- Köyün kültür durumu
12- Köydeki sanat durumu
13- Köyün yol durumu
14- Köyün gelir kaynakları
15- Köyde sağlık işleri
16- Aydınlanma durumu
17- Köydeki kılık kıyafet durumu
18- Köyün din anlayışı
19- Orman durumu ve ormanlardan faydalanma

- **SON SÖZ**
- **SÖZLÜK**

BENİM KÖYÜM HORTMA

Babam beni Hortma'nın bir evine götürse,
Güzel bir bahçesi ve serin bir odası olsa,
Bahçesinde yorgun kiraz ve ceviz ağaçları,
Ve önünde bir kuyusu olsa...

Bir yer döşeği, kocaman taş odalar.
Züftü Hocam çağırsa, gitmeyin durun...
Bir serinlik, bir aydınlık, çam havalarında
Köylüler seslense, buyurun...

Evin duvarlarına bakıyorum, nakışlı güller,
Ve gümüş tepsiler, çanak çömlekler, raflarda dizi dizi
Duvarlarda siyah, beyaz resimler, eskiden kalmış güzellikler,
Gülümsüyor, çağırıyor bizleri, hepimizi...

Kadınların çeyiz sandıklarında, genç çeyizlik işlemelerinde
Anamın yüreği gibi nakışlı kilimlerde göz nuru.
Yılda bir kez köyümüze gitsek de,
Buluyoruz en büyük huzuru.

Kanatlı koca kapılardan koşup karşılayan köylüler,
Güller gibi dudaklarında, tüm köylüde bir hasret,
Nur yüzlü insanlar, nineler, dedeler.
Hepsinin yüzünde sevgi, gülücük, Hocam emret

Çifte çifte camiler, mescitler, okullar , orada.
Papatyalar açar, sümbüller açar akan derede
Babamın en çok sevdiği Hortma Köyü nerede ?
Babam neredeyse, tüm kardeşler orada.

Beni bir eski Hortma evine bir gün götürürseniz;
Çocuk gibi olurum, sevinirim, coşarım, şaşarım,
Toprağını, çiçeğini ağacını öperim birer birer
Sanki yüzyıl yaşarım.

Ben işte bu köyde doğdum, yaşadım.
Anam ve Babam benim için baştacım
Bayramlarda " Hortma" dedikçe evimizde bir sevinç, bir uğultu .
Yola koyuluruz 40 kişi, köyümüzü görmek için dosdoğru...

Nizamettin KOCATÜFEK

Köyün Genel Görünüşü

I.BÖLÜM : HATIRALAR

1- YAYLAPINAR KÖYÜ HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİM

Doğusu; Teze Yayla, batısı; Göl Dağı,güneyi; Masıt Ormanları, kuzeyi; Akşar Köyü yaylasına dayanan dört tarafı yemyeşil ormanları, renk renk, gölü andıran güzelim ovası, burcu burcu çiçek kokan ürünleri, şırıl şırıl akan kaynak suları, buz gibi tertemiz yayla havası, cıvıl cıvıl ötüşen kuşları ile içinde yaşayan güler yüzlü, cömert, misafirperver, canayakın, insancıl görünümleri ile insanı duygulandıran, ferahlatan, Atatürk devrimleri ve Cumhuriyet bağlılıkları yüzünden göze batan, Çameli İlçesi'ne bağlı doyum olmayan eşsiz güzel bir köyümüzdür.

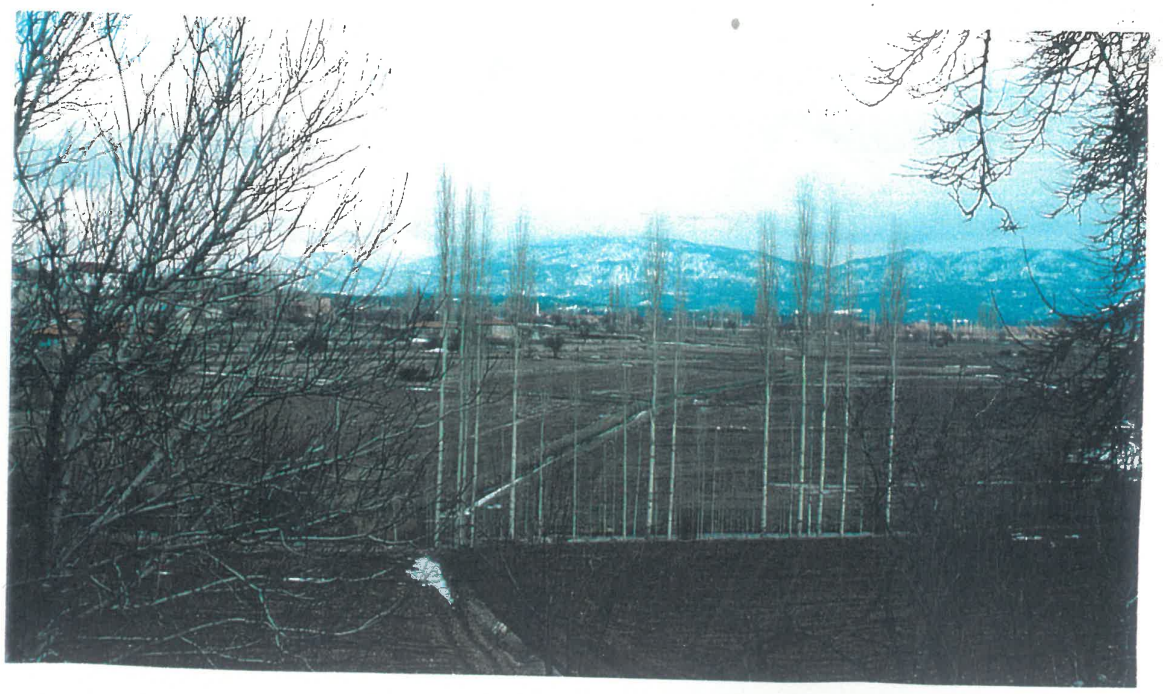

YAYLAPINAR KÖYÜ

Sen ne güzel bulursun,
Gezsen Yaylapınarı
Dertlerden kurtulursun
Gezsen Yaylapınarı.

Billur gibi suları var,
Buzdan kaynakları var,
Ne güzel toprakları var,
Gezsen Yaylapınarı.

Gülerken köylü kızlar,
Güler sanki yıldızlar.
Ne kalbin ne gönlün sızlar ,
Gezsen Yaylapınarı.

Dağlarından serin yeller eser,
Soğuk suları sanki kevser .
Ormanların güzelliği şaheser,
Gezsen Yaylapınarı.

Bir ağaç kabuğundan,
İçinde bir tas ayran,
Erir varsa her yaran,
Gezsen Yaylapınarı.

Orda bahar başkadır,
Kışlar yazlar başkadır.
Ah... Bu köy ne başkadır.
Gezsen Yaylapınarı.

Adını özünü pınardan almıştır.
Çameli ilçesinde ün salmıştır.
Kazları, ördekleri suya dalmıştır
Gezsen, görsen Yaylapınarı.

Zümrüt gibi ormanları var,
Sanki her zaman ilkbahar
İnsanları cana değer,
Gezsen ,dolaşsan Yaylapınarı.

Hayat orda şifa bulur,
İnsan üzüntüden kurtulur.
Gönülleri sevgi doldurur.
Gezsen , bilsen Yaylapınarı.

Gel arkadaş gitme sen,
Gör köyümüzü , tanı.
Bu güzel beldeler,
Yaylapınar köyünün öz malı !

2- ÖZGEÇMİŞİM

Ben Denizli İli, Acıpayam İlçesi Kelekçi Kasabasından Yusuf oğlu Murat Kocatüfek.

14.9.1931 yılında Kelekçi'de doğdum. Üç erkek, dört kız kardeşin baştan ikincisiyim.

1938 yılında Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu olan Mustafa Kemal Atatürk'ün ölüm yılında Kelekçi İlkokuluna kayıt oldum. Bu okulda altı yıl okuduktan sonra 15.Mayıs 1944 yılında mezun oldum. 5.Mayıs.1945'e kadar anama, babama yardım ettim.

17. Nisan. 1940 yılında Türkiye'de Köy Enstitülerinin temeli atılmıştı. Bu öğretmen yetiştiren okullar % 75 köy çocuklarından, %25 de şehir çocuklarından imtihanla öğrenci alırlardı.

Bir gün bir söz yayıldı. Isparta-Gönen Köy Enstitüsüne gidecek öğrencilerin imtihanı Kelekçi İlkokulunda yapılacak diye. Dedikleri gibi o gün yani 1. Mayıs. 1945 de eski adı Karaman Bucağı, yeni adı Çameli İlçesi olan, merkez ve köylerin çocukları Kelekçi İlkokuluna gelerek bizimle imtihana girdiler.

Ben bu imtihanı kazanan arkadaşlarımla beraber 9.Mayıs . 1945 de Isparta Gönen Köy Enstitüsüne giderek bu okula kayıt yaptırdım.

Bu okulda 9.Mayıs. 1945 den 17. Aralık. 1947 tarihine kadar kaldım. Çünkü buranın havası çok soğuk olduğundan hastalandım ve kendi arzumla Aydın - Ortaklar Köy Enstitüsüne naklimi istedim. Böylece Gönen Köy Enstitüsünden üçüncü sınıfın yarısında iken ayrıldım.

3- AYDIN - ORTAKLAR KÖY ENSTİTÜSÜNDEKİ ÖĞRENCİLİK HAYATIM.

18. Aralık. 1947 yılında Aydın- Ortaklar Köy Enstitüsüne geldim. 3/B sınıfına kayıt oldum. Burada 18.Aralık 1947 den 1950 yılına kadar üçüncü, dördüncü, beşinci sınıfı okuyarak mezun oldum.

Okulun son günü Köy Enstitüsü müdürümüz Âli Yalkın sınıfımıza hem akşam yemeği verdi hem de " nasıl bir köyde öğretmenlik yapmak istersiniz" diye numara sırasına göre soruyordu.

Bütün arkadaşlar daha önceden kurulu okulu olan, tecrübeli öğretmenlerin yanında çalışmak , bilgi ve görgülerini daha iyi geliştirmek istiyorlardı. Sıra bana gelince " Hocam, ben hiç öğretmen nedir bilmeyen , öğretmen yüzü görmemiş, okulu yeni yapılmış bir köye gidip görev yapmak istiyorum." dedim. Amacım, bütün zorluklara rağmen, enstitülerimizin bize aşıladığı sevgiyi, kabiliyeti,, görev aşkını yerine getirebilecek miyim? diye düşünüyordum.

O zaman müdürümüz Ali Yalkın "oğlum çok doğru söylüyorsun ama epey sıkıntı çekersin" dedi. Ben de " Hocam, bunun böyle olmasını diliyorum. Arzum, gönlüm böyledir" diye beyan ettim.

Ertesi günü sabah yemeğimizi yedikten sonra, okulumuzdan, bizi yetiştiren öğretmenlerimizden, kader birliği ettiğimiz sevgi değer arkadaşlarımızdan beş yılımızı tamamlayarak ayrıldık.

Başımızda müdürümüz, öğretmenlerimiz, bütün okul yarım saat yürüyerek, bando eşliğinde Ortaklar Kasabası'na geldik. Burada öğrenciler tam bir disiplin altında sıraya girdi. Tren gelince hepimizi bindirdiler ve sevgi dolu bakışları ile alkışladılar. Öyle candan uğurladılar ki, bunu asla tarif edemem. Bir yandan trenin yanık yanık öten düdüğü , bir yandan da onların bizi uğurlamaları bizi öyle duygulandırdı ki gözlerimiz dolu dolu oldu.

Ömrüm boyunca bu sevgiyi, bu töreni unutamadım. Her birimiz çeşitli bölgelere " Dostluk Şarkısı" ile dağıldık.

DOSTLUK

Dostluğun bir sevgisiyle
Toplandık her an burda
Bu sevgi bağı kopmaz hiç
Dağılsak bir gün yurda

Bu güzel günü andıkça
Çarpacak kalbim benim
Bu sevgi ile ebediyyen
Uzanır sana elim.

4- ÖĞRETMEN OLARAK MEZUN OLDUKTAN SONRA KELEKÇİ'YE GELİŞİM.

Bir yandan mensup olduğumuz Köy Enstitülerinden ayrılırken üzüntü duyduğumuz gibi , bir yandan da okulu bitirmenin sevinci , gururu içindeydik. Çünkü beş yıl gibi bir zaman içinde var gücümüzle çalıştık, çabaladık. Ana ve babamızın masraflarını boşa çıkarmadığımızı ispat ettik. Ailemizin şerefini yücelttik. Bu bizim için büyük bir şerefdi, bahtiyarlıkdı.

Köyüm olan Kelekçi'ye geldiğimde babama dedim ki: " Buralarda okulu yeni yapılan köy var mı ?" Babam da: " Oğlum , ben bilmiyorum ama Hortma denilen köyde yeni okul yapılıyor ,diyorlar" dedi.

Ben de önceden Milli Eğitim Bakanlığına dilekçe vererek Denizli il emrini istemiştim. Bu yazıya dayanarak Denizli ili Valiliğine ve Milli Eğitim Müdürlüğüne birer dilekçe yazdım. Dilekçe şöyleydi :

" Ben Aydın- Ortaklar Köy Enstitüsü mezunuyum. Bölgemde Acıpayam Hortma köyünde yeni bir okul yapıldığını duydum. Tayinim bu köye yapılırsa anama- babama da yardımcı olacağımdan bu köye verilmemi , saygıyla arz ederim." diye birer yazı gönderdim.

20. Eylül. 1950 tarihinde elime bir yazı geçti. " Yeni mezun öğretmenler 1.Ekim. 1950- 7. Ekim. 1950 tarihine kadar Acıpayam Cumhuriyet İlkokulunda kurs göreceklerdir. Kursa katılınız." deniyordu.

Ben de bu kursa katıldım. Yedi gün kadar kurs gördükten sonra, Maarif memurumuz Hasan Hüseyin Özcanlı yeni mezun arkadaşları topladı. "Arkadaşlar postadan mühürlü zarflar geldi. Bunlar herhalde tayin yerinizi gösteriyor. Zarflarınızı bakın, kontrol edin, el değmiş mi ?" dedi. Zarfları elimize verdi.
Bizde baktık, inceledik, "El değmemiş, yani zarflar açılmamış" dedik.
O zaman zapta geçti, imzamızı aldı. Kurs arkadaşlarımız hemen zarflarını açtılar. Her birimiz Köyceğiz, Fethiye, Manisa, Acıpayam, Gılman v.s gibi çeşitli bölgelere dağılmıştık.

Sıra bana gelince zarfı açtım. " Hortma Köyüne tayininiz yapılmıştır." diyordu.

Böylece dilekçemin ilk verimini tatmış oldum. Köyüm olan Kelekçi'ye geldim. Babama tayin yerimin belli olduğunu Hortma Köyüne verildiğimi söyledim. Ailemizde bir sevinç , bir neşe meydana geldi. Durumdan çok memnun olduk.

Köy halkından bir görünüm

5- YAYLAPINAR'A İLK GİDİŞİM

Görevimi başlamadan önce bu köyü mutlaka görmek, halkını tanımak istiyordum. Bir Cuma günü erkenden kalktım, yola çıktım. Köyümüzün güney tarafında olan Akşar Köyü'nden geçtim. Bir ormana daldım. Baktım ki ; şişman yapılı bir kadın keçileri otlatıyor. Bu teyzeye yolun nereye gittiğini sordum. "Oğlum , bu yol yeni açıldı. Hiç sapmadan doğru Hortma Köyü'ne gider." diye söyledi. Bu söz üzerine yoluma devam ettim. Öyle bir an geldi ki, dağdan vadiye bakınca evler gözükmeye başladı. Aşağıya indim. Yoluma devam ediyordum, önüme bir kadın çıktı. " Yenge, okulunuz nerede" diye sordum.. " Oğlum, biraz daha devam et, önüne çıkacak" dedi.

Yoluma devam ettim. Beşik örtülü, yönü batıya bakan bir bina gördüm. Etrafı dağlar gibi taş yığıntılı , çalılık, ağaçlı bir yer. İçeriye girdim. Birkaç işçi çalışıyor. Onlara kolay gelsin dedim. Onlarda bana "sağol" dediler. Kılık kıyafetime bakarak " Sakın sen öğretmen olmayasın" dediler.

Ben de "öyle bir şey yok, buraya öylesine sapıverdim" diye şaka ettim.

Aydın- Ortaklar Köy Enstitüsü'nde düşündüğüm gibi Allah benim dileyime öyle bir kabul etti ki, gönlümden geçen bir köye düştüm..

Hortma Köyü'ne o güne kadar hiç okul yapılmamış , köylü okul, öğretmen nedir, bilmiyordu.

Okul yeni yapılıyor, sıvası, kapısı, penceresi hiç yok, her şey tam sıfır. Yalnız tavan ve taban tahtaları çakılmış, çatısı kurulmuş, kiremidi döşenmiş, etrafı taş ve çalılıktı. Bizanslardan mı, yoksa Romalılardan kalma bir bina yeri olduğu kesin olmayan bir yermiş. İşçilerin yanında biraz daha durduktan sonra , köyün önderi, kurucusu olan, daha önceden adını duyduğum Arif Hoca Akyol'un evini sordum. Onlar da " Şu Ova Mahallesi'ndeki evler onlara aittir." dediler.

İşçilerden ayrılıp yola düştüğüm sırada köyün genel görünüşünü şöyle bir göz attım. Köy beş mahalleden ibaret olup manzarası çok güzel bir yerde kurulmuş. Dört tarafı kalın gövdeli yeşil çam, pınar, ardıç, meşe ağaçları ile çevrili, adeta inceden inceye süslenmiş.

Ovada da öyle bir güzellik vardı ki; bir yandan mısır, anason, yulaf tarlalarının verdiği güzellik. Öbür yandan da gölü ve denizi andıran ovası, insanın içini açıyor , gönlünü ferahlatıyordu. Allah bir kumaş deseni gibi yaratmış , diye düşündüm.

Biraz daha yürüdükten sonra Ova Mahallesine geldim. Bir kadın mısır soyuyor. " Yenge, Arif Hoca'nın evi neresidir ?" diye sordum. O da " Şu gördüğün ev onundur, ben de onun geliniyim." dedi.

Bunun üzerine Cuma günü olduğu için "namaza girdiler mi" dedim. Namaza girdiler, cevabını alınca hemen abdest alıp caminin kapısına varınca onlar da namazdan çıkıverdiler.

İlk çıkan kişi Arif Hoca'nın küçük oğlu Muhammet Hoca Akyol'du. Bu kişiyi daha önce Kelekçi Pazarı'nda tanımıştım. Pazarda kendi pişirdiği mayalı ekmekle tahin helvası yedirir, bir nevi seyyar lokanta görevi yapardı.

Beni görünce öyle bir bağırdı ki; " Kelekçiden yeni öğretmenimiz geldi" diye.

Arif Hoca ve oğulları olan Bekir Hoca, Zühtü Hoca, Muhammed Hoca ve halk etrafımı sardı. Bana sarılıyorlar, hoş geldin oğlum, kardeşim gibi tatlı ve sevgi dolu sözlerle bana çok ilgi gösteriyorlardı.

Ben de bu yakınlıktan , sevgiden, güler yüzlü oluşlarından, misafirperver görünüşlerinden çok duygulandım, memnun oldum. Bu köyün halkını candan sevdim.

İlk öğretmenliğim, ilk köyüm, ilk tanıdığım halk oluşlarından içime öyle bir sevgi geldi ki; hemen köye ve halkına ısındım. Kendime bir güç ve güven geldi. Onların da hiç birisi öğleden ikindiye kadar benim yanından ayrılmadılar. Beni çok sevdiler. Herkes beni evine götürmeyi ve misafir etmeyi çok arzu ediyordu. Ben de "çok sağ olun, ilginizden memnun oldum. Allah nasip ederse yakında buraya geleceğim. O zaman okulu açarız . Bol bol konuşup, kaynaşırız." dedim. Kelekçi'ye geri dönmem gerekiyordu. Müsaadelerini isteyip oradan ayrıldım. Saat 15.00 'den 20.00 'ye kadar 17 km 'lik yolu kat ederek köyümüz Kelekçi'ye ulaştım.

İlk köyümü böyle tanımıştım. Allah dilediğim, içimden geçtiği gibi bu köyü bana nasip etti.

Burada sekiz yıl tek öğretmen olarak beş sınıfı okuttum. Köylümüzün tam manası ile dayanak noktası oldum. Hem öğretmenleri, hem sağlık memurları,, ziraatçıları,nüfus sayımcısı, seçim yazım, çizim memuru, sandık başkanlığı, muhtarı, katibi, azası , mektupçusu ve senetçisi oldum.

Muhtarımız ve azalar cahildi. Başka bir bölgeden katipleri vardı. Paraya ihtiyaçları olduğu zaman üç aydan üç aya katiplik maaşını almaya gelirlerdi.

Ben oradayken birçok devlet emirleri gelirdi. Onları muhtarımız adına hemen cevaplayarak gönderirdim. Böyle yaparak muhtarımız Osman Koygun'u Çameli İlçesinde birinciliğe yükselttim.

Köylümüzden biri hastalandı mı hemen onu ilk yardımıma alırdım. Öğrencilerim canlı telefonumdu. Kimin hasta olduğunu gelip haber verirlerdi.

Ürün ve hayvan hastalıkları ile de uğraşırdım. Bir gün bir köylüm geldi. "Hocam , iki senedir Göldağı Mıntıkasından hiç ürün alamıyoruz . Çekirge salgını var ." dedi . Ben de " Bana niçin haber vermediniz." dedim . "Hocam, siz ne yapabilirsiniz." diye beyanda bulundular . Ben de muhtarlığın ağzından Acıpayam Kaymakamlığına " Köyümüzün Göldağı Mıntıkasında iki seneden beri çekirge salgını baş göstermiştir . Ürün alamıyoruz . Gereken işlemin yapılmasını saygıyla arz ederim ." diye resmi bir yazı yazdım . Ertesi gün kuşluk vakti bir jip dolusu yanlarında kepek ve ilaç bulunan görevli memurlar geldiler. Muhtarla

birlikte Göldağı'na gidildi. Kepek çekirge mıntıkasına serpildi. Böylece köylü bu üzüntüden kurtulmuş oldu.

15.Mayıs.1958 tarihinde çok sevdiğim Hortma Köyü'nden askerlik yüzünden ayrıldım. Yedek subay okuluna gittim.

10.Ekim. 1950 yılındaki sevgim ne ise; 10.Ekim. 2000 yılındaki sevgim de odur. Hiç eksilmedi. Onlar da beni bir gün olsun unutmadılar. Sevgilerini atamadılar. Bugün okullarında görev yapıyormuşum gibi yakınlık gösteriyorlar. Ben de onlara hizmet etmeyi seviyorum. Şimdi de çocuklarımla birlikte köyümüzün asfaltını Akşar Köyü'ne ulaştırmayı uğraşıyoruz. Bunun için Yaylapınar Köyü'ndeki dostlarımıza sevgim sonuna kadar devam edecektir. Çünkü :

1- **İlk öğretmen okulunu bitirişim,**
2- **İlk öğretmen oluşum,**
3- **İlk yuva kuruşumuz,**
4- **İlk okulum,**
5- **İlk sınıflarım,**
6- **İlk köyüm,**
7- **İlk görev yerim,**
8- **İlk çocuklarım**

hep buraya isabet etti.

6- HORTMA KÖYÜNE İLK DEFA OKUL YAPILMASINI KİM SAĞLADI ?

Köyümüz kurucularından Atatürkçü, Cumhuriyetçi, ileri görüşlü Arif Hoca Akyol ile oğlu Zühtü Hoca Akyol 1950 yılı başlarında Denizli İli valisi Ahmet Demir'e makamında ziyaret ederler.

Arif Hoca Akyol : " Sayın valimiz, biz bu okul nimetinden ne zaman faydalanacağız ? Karaman (Çameli) Bucağına okul yaptık. O orada kaldı. Kalınkoz Köyüne okul yaptık. O orada kaldı. Kelekçi'de yatı okul yapımını yardım ettik, temelini kazdık. O orada kaldı. Acıpayam Ortaokuluna da elimizden gelen yardımı yaptık ama ondan da faydalanamadık. Bu nimetlerden biz ne zaman faydalanacağız ?" der.

Vali Ahmet Demir, çok çalışkan, atılgan, dediğini yapan bir valimizdi. " O zaman İlköğretim müfettişi Kemal Güngördü'yü çağırın" der.

İlköğretim müfettişi Kemal Güngördü'yü çağırırlar.

Vali:"Kemal Bey, plan ve projelerini getir. Bu yıl nerelere okul yapılacak diye sorar.

Kemal Bey de : Bu yıl Acıpayam Bölgesinde , Akalan Kasabasının dağ köyü olan Çubukçular Köyüne okul yapılacaktır." der.

Vali de: "Hortma Köyüne sıra ne zaman gelecek ?" diye sorar.

Kemal Bey : Hortma'ya 1954 yılında okul yapılacaktır.

Vali : Peki, Çubukçular köyünde önceden okul var mıydı ?

Kemal Bey : Vardı.

Vali: Öyleyse 1950 yılında Hortma Köyü okulu yapılsın, bitirilsin. 1954 yılında da Çubukçulara okul yapalım,der.

Bu hizmetin sonucu olarak Arif Hoca ve oğlu Zühtü Hoca önderliğinde Hortma Köyüne 1950 yılında okul yaptırılır. Bu nimete kavuşurlar.

Benim de tayinim bu köye yapıldığı için göreve burada başladım.

Ahmet Demir, 1954 de milletvekili adaylığı dolayısıyla okulumuzu ziyaret ettiğinde öğrencilerimize sorular sordu, şiirler okuttu ve onlarla konuşurken gözleri dolu dolu oldu. Neredeyse ağlayacaktı. "Ben 1950 de buraya okul yapılmasını emretmeseydim, bu çocuklar cahil kalacaktı" dedi . Onun o zamanki duygusu, hüzünlü hali ,hala gözümün önünden gitmez.

7- İLKOKULUMUZU NASIL AÇTIK ?

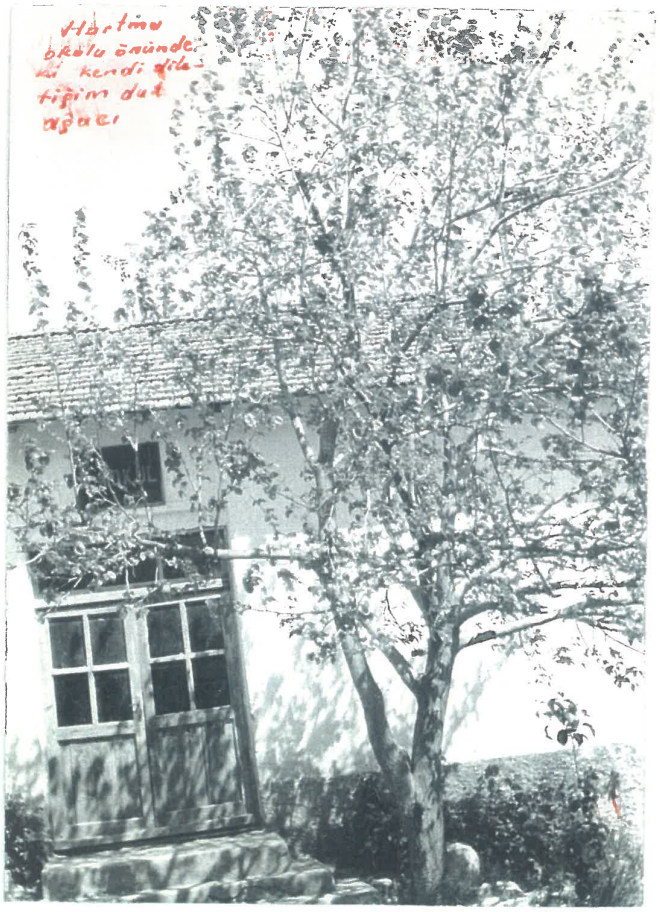

Eski okulun 6.6.1967 deki görünümü

10. Ekim. 1950 yılında okulumuz açılacaktı. Arif Hoca Akyol bir gün önce okula geldi. " Murat, oğlum, yarın okulumuz açılacak. Bir dua edelim. Dua ile açalım" dedi.

Ben de kabul ettim. Teklifini onayladım. Hemen mahalle aralarına gençler gönderildi, haber verildi. Yarın okul dua ile açılacak. Herkes okulda pişirilecek yemek için evde nesi varsa getirsin, denildi.

Ertesi günü şuna hayran oldum ki; okula susayan halk, evlerinden ekmek, nohut, patates, bulgur, fasulye, şeker, yağ, vs. ne varsa okul bahçesine taşıdı. Koca koca kazanlarda yemekler pişirildi. Namaz kılındı. Büyük küçük herkese yemekler yedirildi. Allaha öyle candan dua edildi ki tarif edemem.

Ben de okurken Enstitüler Marşı adında bir ulusal marşımız vardı. Ondan aldığım ilham, aşk ve sevgiyle hangi köye düşersem, köylümüzü cehaletten kurtarmak için var gücümle çalışmayı gönlümden geçiriyordum. Marşımız şu idi :

ENSTİTÜLER MARŞI

Aynı yolda aynı emek
Gönüllerde bir tek dilek
Türk köyünü önde görmek
Türk köyünü önde görmek
Engelleri aşıyoruz
Ülkemize koşuyoruz.
Mehmetçiğin oğlu, kızı
İnönü'den aldık hızı
Başarırız kavgamızı
Başarırız kavgamızı
Engelleri aşıyoruz
Ülkemize koşuyoruz.
Kalplerimiz iman dolu
En güzel yol, köyün yolu
Şenlenecek Anadolu
Şenlenecek Anadolu
Engelleri aşıyoruz
Ülkemize koşuyoruz.

Madem ki gayemiz köylümüze hizmet etmek, onları cehaletten kurtarmak değil miydi.? Bunun için yedi yaşındaki çocukları okula kayıt edip de göreve başlayacağıma, yedi ve on dört yaşında olanları okula kayıt edip bu köyü bir an önce cehaletten kurtarayım diye azmettim. Fakat birkaç yaşlı şahıs " Yapma Hocam, bu çocuklar çok büyük, küçük çocukları döverler." dediler. Ben de tesir altında kaldım. Yedi ile on üç yaşındakileri birinci sınıfa kaydetmekle kırk beş öğrencim oldu.

Şimdi hala o on dört yaşında oldukları için okula kayıt etmediğim gençler için üzülüyorum. Beni görünce "Hocam, bizi almadın, kayıt etmedin" diye söylediklerinde kalbim sızlıyor, pişmanlık duyuyorum.

Fakat ben bu gençleri mağdur etmemek için 30 kadar genci akşam okuluna aldım. Gençler 20-25 gün okula devam ettiler. Onları akşam saat 20.00 ile 21.00 arasında okutuyordum.

Bu gençleri sevmiştim. Fakat ne yazık ki bulunduğum köy yaylaydı ve 2 metreden aşağı kar yağmazdı. Gençler kar yüzünden gelemez oldular. Böylece bu devir kapanmış oldu.

Aradan iki hafta geçtikten sonra köylüler bana nazlanmaya başladılar. "Sayın Hocam, sizden bir ricamız var. Bizim çeşitli sınıflarda 17 kadar çocuğumuz Kalınkoz İlkokuluna gidiyor. Kardan , yağmurdan, çamurdan çok rezil oluyorlar. Hatta biz okula gidiyoruz diye evden ayrılıyorlar. Çamların arasında oynayıp akşam eve geliyorlar. Bunun için ne olursun beş şube açıver." diye yalvarıyorlardı.

Ben de dedim ki ; " Hatırınızı kırmam ama ben yeni mezunum. Burada sağlam bir temel atacağım. O şekilde yürüteceğim." diye oyaladım.

Ne tesadüf ki, Denizli İli Valisi Ahmet Demir , İlköğretim Müfettişi Kemal Güngördü ile Çameli İlçesine gidiyorlarmış. Okula geldiler. Çocukların arasında bulundular. Halktan duyanlar okula geliyordu. Valinin etrafında toplandılar. O zaman Zühtü Hoca çok güzel konuşurdu. Hemen valiye yanaştı.

" Sayın Vali Bey , Allah sizden çok razı olsun, sayenizde okulumuza , öğretmenimize kavuştuk, çok memnunuz ve size minnettarız. Sağolun." dedikten sonra "fakat sizden çok büyük arzum var. Bu tahakkuk ederse sevineceğiz" dedi. O zaman Vali Bey : Zühtü Hocam, arzunuz nedir ? Söyleyin. Dedi.

O da " bizim çocuklarımızın bir bölümü Kalınkoz okuluna gidiyor. Kışda kıyamette çok rezil oluyorlar. Hocamıza beş sınıf açıver, çocukları buraya alalım diyoruz. O da ben yeni mezunum, bu köyde sağlam temel atacağım, o yoldan yürüyeceğim deyip gönülsüz davranıyor." dedi. Aynı duyguyu ilköğretim müfettişine de söylediler.

Ben de vali Ahmet Demir'in yakınında duruyordum. Vali Ahmet Demir : "Sayın Zühtü Hocam, biz öğretmenimize tesir etmeyiz. İster tek sınıf okutsun, ister beş sınıf açsın . Biz karışmayız . Kendi bilir." dedi.

Valinin böyle konuşması, mert sözleri bana büyük destek oldu. Bugünkü siyasiler olsaydı bana tesir etmeye kalkarlardı. Hatta yerimi dahi değiştirirlerdi.

Vali ve İlköğretim müfettişi köyden ayrıldıktan sonra köylülere dedim ki " Bu böyle olmaz. Size bir teklifim var. Bunu yerine getirirseniz dediğinizi yaparım. Siz beşinci, dördüncü, üçüncü sınıftaki çocuklarınızı ikinci sınıfa indirmeye kabul ederseniz , iki şube daha açarım" dedim.

Köylüler " Sayın Hocam, nasıl olur da beşteki, dörtteki, üçteki çocuklar ikiye iner." dediler.

Ben de " Neden olmasın. Okulumuz yeni açılıyor. Kimsenin haberi olmaz Temelden alırız. Güzel yetiştiririz. O zaman çok memnun olacağınıza inancım tamdır." dedim.

Okulumuzun en yakın komşusu Osman Ağa Özen adında bir dayımız vardı. Uyanık, bilgili, görgülü bir ~~kişiydi~~. " ~~Hocam~~, sen burada kal. Köylüler, siz benimle gelin" diyerek onları 50-60 metre uzağa götürdü.

Orada köylülere şunu söyler: " Bu öğretmenimiz ne diyor, yeni mezunum, köyünüzde iyi bir temel atacağım,o yoldan yürüyeceğim. Çocuklarımızı ne zaman okutacak ? Kış mevsiminde. Çocuklarımız okulu bitirse bile iki metre karda nereye gidecekler ? Kahvede, orada burada oyun oynayacaklar. Hatta hırsızlık bile yapacaklar. Kahve parası çıkaracaklar. Çocuklar bize ne zaman lazım.? Baharda. Zaten okul baharda kapanıyor. Öğretmenimizin dediğini yapalım." Sonra tekrar yanıma geldiler. " ~~Hocam~~, ~~dediğinizi~~ yapacağız. Sınıfların indirilmesini kabul ediyoruz." diye beyanda bulundular.

Ben de Kalınkoz Köyü İlkokulu Başöğretmenliğine " Okulunuzda kayıtlı olan şu öğrenciler üç günden beri okulumuza devam ediyorlar. Nakillerinin gönderilmesini arz eder, saygılar sunarım" diye bir resmi yazı gönderdim. Onlar da hemen nakillerini verdiler. Böylece iki şube açarak eğitim- öğretime devam ettim.

Şunu inanmalısınız ki ; çocuklar çok iyi yetişti. Güzel bir temel attırdım . Sekiz sene ortaokula ders verir gibi ders verdim.

Eski okulun bahçesinde Hakkı Uysal, Osman Özen ve Alcı Bölge Şefi Halis Bey
YIL : 6. 6 . 1967

Bu köyde hayatım iyi geçti. Halkı ile iyi geçindik. Aramızda saygı sevgiden başka hiç bir şey yoktu. Çok iyi insanlardı. Şimdi arkama dönüp baktığımda , o iyi kalpli, görgülü, misafirperver, güler yüzlü insanlar maalesef yok. Tarihe karıştılar. Bu köyü ziyarete gittiğim zaman gülüyorum. Köyden ayrılırken çok üzülüyorum. O eski dostlar, aramızdan ayrılmışlar, tarih olmuşlar. Yerlerinden yeller esiyor. Nerede bulursun onları.....

Allah hepsine gani gani rahmet eylesin!

II.BÖLÜM : TARİH BÖLÜMÜ

1- YAYLAPINAR KÖYÜ HAKKINDA GENEL BİLGİLER

Bugün Çameli (Karaman) ilçesine bağlı olan Yaylapınar (Hortma), Kalınkoz, Belevi, İmamlar, Cumaalanı, Kızılyaka, Masıt, Kolak, Kirazlıyayla (Değne), Karabayır köyleri eskiden beri vardı. Fakat bu köylerin toprakları hep ağa elinde bulunmaktaydı.

Menteşe oğullarından Ali Rıza Paşa ve torunlarının işgali altındaydı. Bunlar bu topraklar üzerinde hüküm sürerler ve bu topraklarda istedikleri gibi hareket ederlerdi.

Kalınkoz, Masıt, Kolak, köyleri topraklarından kalkan ürünlerin % 10'u Ali Rıza Paşa'nın oğlu Yusuf Cemil Bey'e verilirdi. O zaman Yaylapınar (Hortma) Köyü toprakları ,Kalınkoz köyü topraklarına bağlıydı.

Muhtarlık Kalınkoz köyü idi. Bu 1932 yılına kadar böyle devam etti.

Çameli (Karaman) İlçesi topraklarından kalkan ürünlerin % 10'u Ali Rıza Paşa'nın akrabalarından Reşat Bey adındaki kişiye verilirdi.

Kirazlıyayla (Değne), Karabayır ve çevresindeki köylerin toprakları da ağaların elindeydi. Bunların topraklarından kalkan ürünlerin % 10'u da Ali Rıza Paşa sülalesinden Yusuf Ağa adındaki kişiye teslim edilirdi.

Böylece bu topraklar üzerinde kurulan köylerin evleri bizimdi. Fakat altındaki topraklar ağalarındı.

Bu yönü ile esirler gibiydik. Doğup büyüdüğümüz havasını teneffüs ettiğimiz, hayatımızın geçtiği köylerde söz sahibi değildik. Hak talep edemezdik. Kanuni hak ve yetkimiz yoktu. Bir nevi kendi topraklarımızda topraksızlar gibiydik. " Kendi vatanımızda, vatansızlar gibiydik" dediğimiz gibi...

Bu dağlar,bu ormanlar,bu bağlar,bu gümüş sular ,çağlayan eşsiz topraklarımız bizim olduğu halde maalesef ağa takımının işgali altındaydı. Harp zamanında topraklar hepimizin, sulh zamanında açıkgöz ağaların idaresi altında bulunurdu. Bunlar halkımızı inim inim inlettiler. Bizim yaşantılarımızda zorluk çektirdiler. İstiklal ve hürriyetimizi kıstılar. Bunlardan çok çektik, çok ezildik. Allah tarafından sonra üstümüze bir güneş doğdu.

Atatürk ve İnönü devrinde çıkan 5555 sayılı toprak kanunu ilk defa Çameli (Karaman) Bölgesinde uygulandı. Bu kanuna göre devlet, para ile ağaların elinden topraklarını aldı ve istimlak etti.

1930 yılında parası 20 yılda ödenmek şartı ile halkımıza, nüfus başına 14'er dönümden köylülerimize dağıtıldı.

I. Derecedeki tarlanın dönümü 20 liradan

II. Derecedeki tarlanın dönümü 15 liradan

III. Derecedeki tarlanın dönümü 10 liradan
olmak üzere ipotek arazi olarak verildi. 1948-1949-1950 yıllarında Yaylapınar (Hortma), Kalınkoz, Çameli, Kızılyaka, Belevi, İmamlar ve Cumaalanı köylülerinin tapuları yapıldı.

Tapularımızı 1950 yılında teslim aldık. Borcumuzu da devlete 1975 yılına kadar tamamen ödedik.

Böylece yıllardır üzerimizde bulunan karabulutlar dağıldı. Üstümüze bir güneş doğdu. Cumhuriyet devrinde Atatürk ve İnönü zamanında işgal edilişimizden , esirlikten, kendi topraklarımızda topraksızlar gibi olmaktan kurtulduk. İstiklal ve hürriyetimize kavuştuk. Türkiye halkı gibi bağımsız köyler haline geldik. O ağalar ve karanlık devrini tarihin derinliklerine gömdük.

Şimdi de Allah'a şükür topraklarımızda, bağımızda, bahçemizde, evimizde istediğimiz gibi yaşıyoruz. Yaşantımız, halimiz vaktimiz iyidir.

İstiklal, Hürriyet ne güzel şey. Dağlarımızda,ovamızda, kırlarımızda serbestçe dolaşıyoruz. Karışan girişen yok. Burcu burcu esen rüzgarını,şırıl şırıl akan sularını, bin bir renkli çiçeklerinin kokularını, temiz orman havasını teneffüs etmek ne güzeldir.

Geride bırakacağımız çocuklarımızın çok anlayış göstermelerini diliyoruz. Topraklarımızın kıymetini bilsinler. Dünyada en güzel vatan, en güzel yer, en güzel millet, en güzel bayrak bizimdir. Kendi vatanımız, yurdumuz, milletimiz, bayrağımız olduğunu hiç bir zaman unutmasınlar. Onlara kötülük yapacakların içinde bulunmasınlar.

Bayrağımızın dalgalandığı yer Türk yurdudur. Aşağıda eski Milli Eğitim Bakanlarımızdan Hasan Ali Yücel'in "Bayrak Şiiri" nden ibret alınız.

BAYRAĞIM

Atalarım gökten yere
İndirmişler ay yıldızı
Bir buluta sarmışlar ki
Rengi şafaktan kırmızı

Onun ateş kırmızısı
Ne gelincik ne de gülden
Türk oğlunun öz kanıdır
Ona bu al rengi veren

Ay yıldızı gökyüzünün
Ayla yıldızından yüksek
Türkün alın yazısıdır
Türktür onu yükseltecek

Vazifemdir bayrağımı
Üstün tutmak her bayraktan
Can veririm, kan dökerim
Vazgeçemem ben bu haktan

HASAN ÂLİ YÜCEL

İşte vatanımızı , bayrağımızı daima sahip çıkacağız. Onları var gücümüzle koruyacağız. Vatan sevgisinin her sevgiden üstün olduğunu asla unutmayacağız.

Bizim de doğup büyüdüğümüz , suyunu içtiğimiz, ekmeğini yediğimiz, gözümüzü açtığımız, havasını soluduğumuz bir köyümüz olmuştur. Bu köy de YAYLAPINAR KÖYÜ'DÜR.

2- YAYLAPINAR KÖYÜNÜN KURULUŞU

Yaylapınar köyünün, kuruluş tarihine geçmeden önce, bu köyü oluşturan mahallelerin ayrı ayrı kuruluşlarını inceleyelim.

Yaylapınar köyü yemyeşil vadi arasında kurulmuş, şirin bir köydür. Bu köy ayrı ayrı köylerden gelip, yerleşen beş mahalleden ibarettir. Bu mahalleler şunlardır:

I- Karşıyaka Mahallesi
II- Boğaziçi Mahallesi
III- Tepebaşı Mahallesi
IV- Gerdek Deresi Mahallesi
V- Ova Mahallesi

I- KARŞIYAKA MAHALLESİ

Karşıyaka Mahallesi Göldağı tarafı

Karşıyaka Mahallesi köyümüzün batısına düşmekte olup, Göldağının eteklerine yakın bir yerde kurulmuştur. Karşıyaka mahallesi rumi seneye göre 1300, miladi seneye göre: 1884 yılında, Masıt köyünden, Seferler soyundan Mazok, Hasan ve Halil hocalar, buraya gelerek yerleşmişler bu mahalleyi kurmuşlardır.

Bugünkü yeni nesil, Karşıyaka dedikleri gibi Şaban Hoca Mahallesi de derler.

Bu mahalle idari bakımdan Masıt köyü muhtarlığına bağlı, gelenek göreneklerini kendi köylülerine uydururlar, vergilerini bu köyün muhtarlığına yatırırlardı. Masıt köyü Muğla'nın Köyceğiz ilçesine bağlı bir köydü.

Bu durum 1932 yılına kadar böyle devam etti.

Karşıyaka Mahallesinin kuzeyinden güney tarafın görünüşü

Karşıyaka Camisi

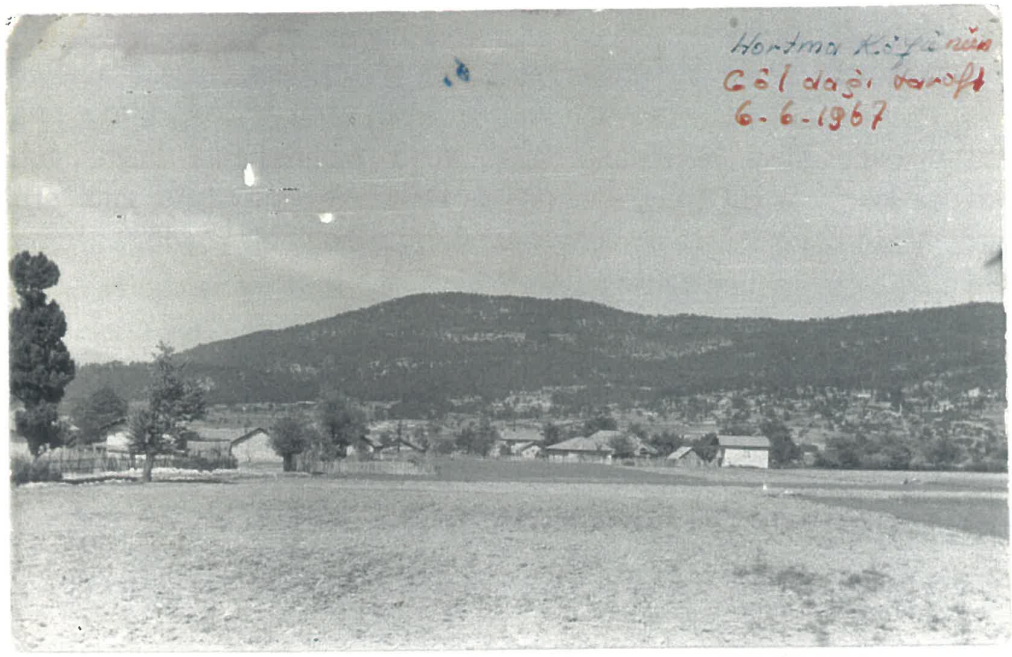

Göl Dağı tarafının 6.6 1967 deki görünümü

Bu Mahallenin İnsanları:

1- Mazok Hoca
2- Hasan Hoca
3- Halil Hoca
4- Şaban Erdoğan
5- Mehmet Erdoğan
6- Mustafa Güngör
7- Mustafa Yol(Kanat)
8- Hasan Sönmez (Çil)
9- Niyazi Alkan
10- Cemal Akşit (Abaz'dan gelmiş)
11- Marziye Altın
12- Mehmet Altın
13- Gullem İbrahim Şavan
14- Osman Koyan
15- Rabia Erdoğan
16- İnce Mehmet Ercan
17-Ahmetçe Mehmet Sönmez

II - BOĞAZİÇİ MAHALLESİ

Boğaziçi Mahallesi ; köyümüzün kuzeybatısında uzanan, ilkbahar, yaz, sonbahar,kış mevsimlerinin yeşilliğini, güzelliğini hiç bir zaman kaybetmeyen, üç tarafı büyük gövdeli ormanlarla çevrili, tam ortasından Yaylapınar Köyünden Gölcük kapuzunda şelale meydana getiren şırıl şırıl akan suları, çay kenarında güzel çiçeklerin kokuları ile göze batan, insanların gönüllerini okşayan şirin bir mahallemizdir.

Bu mahallenin kurucuları Emirler Sülalesidir. Bu sülaleden Hasan Dede ve oğulları ; Mustafa Arslan, Hilmi Arslan, Ali Arslan, Molla Salih Hoca ile birlikte Gölcük Köyünden gelip Boğaziçi Mahallesine yerleştiler.

Daha sonra Acıpayam Köke Köyünden Yörük Osman Kaplan , Denizli İlinin Tavas İlçesinin Uzunpınar Köyünden İsmail Güntaş bu köye gelip burada evlenip yerleşmişlerdir.

Boğaziçi Mahallesinden bir görünüm

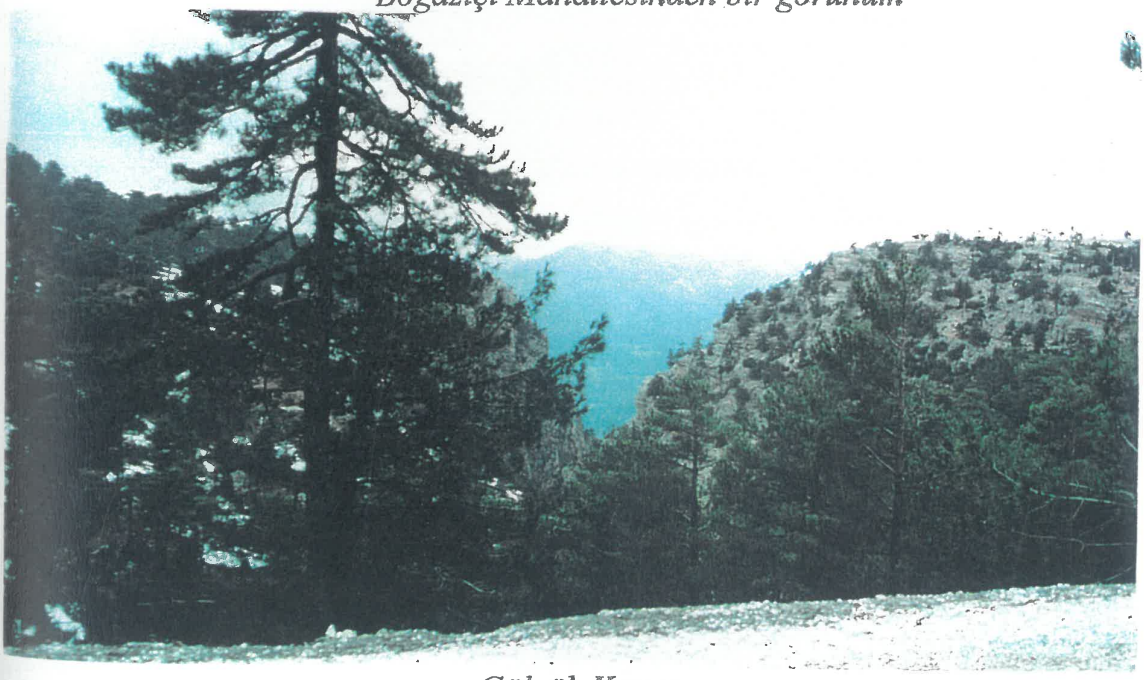

Gölcük Kapuzu

Bu Mahallenin İnsanları :

1- Hasan Dede ve Eşi
2- Mustafa Arslan

3- Hilmi Arslan
4- Ali Arslan
5- Yörük Mehmet
6- Ahmetce
(Ali Sönmez)
7- Mehmet İpek
8- Salih Ongun
9- Ömer Ongun
10- Yörük Osman Kaplan

III - TEPEBAŞI MAHALLESİ

Tepebaşı Mahallesi köyümüzün tam orta bölümüne düşmektedir. Buranın kurucuları olan Hasan Efendiler ve Osman Ağalar namındaki şahıslar, Rumi seneye göre 1305, Miladi seneye göre 1889 yıllarında Yaylapınar Köyünün batısındaki Gölcük Köyünden geldiler. Tepebaşı Mahallesine yerleştiler. Oranın ilk kurucuları oldular. Bu ~~mahallede kendi~~ köylerine has yaşantılarını, görgülerini, geleneklerini , hareketlerini aynen devam ettirdiler.

Vergilerini Gölcük Köyü muhtarlığına verirler. Gölcük Köyü muhtarlığını emirlerini yerine getirirlerdi. İdari bakımdan Gölcük-Denizli ili Tavas ilçesine bağlı ~~yaşadılar~~.

Bu durum 1932 yılına kadar devam etti.

Tepebaşı Mahallesi batı tarafı

Tepebaşı Mahallesinden bir görünüm

6.6.1967 de okul ile Tepebaşı Mahallesinin uzaktan görünümü

Bu Mahallenin İnsanları :

1- Hasan Efendi
2- Osman Ağa

3- Oğulları
   a- Nazmi
   b- Salih
   c- Mustafa
4- Nesibe Ongun
5- Hulusi Ongun
6- Münire Ongun
7- Ayşe Özen
8- Osman Özen
9- Rıza Özen
10- Sultan Koygun (Alcılı Nine)
11- Osman Koygun
12- Zaliha Nine
13- Mustafa Acar
    (Hacı Kurtlardan)
14- Şerife Acar
15- Zeynep Koyan
16- Durali Ongun
17- Mustafa Bağıç
18- Salih Koyan
19- Mehmet İpek

Bunların hepsi dünyadan göçtüler. Şimdi evlatları ve torunları yaşantılarını devam ettiriyorlar.

Yaylapınar Köyü ilköğretim Okulu

IV- GERDEK DERESİ MAHALLESİ

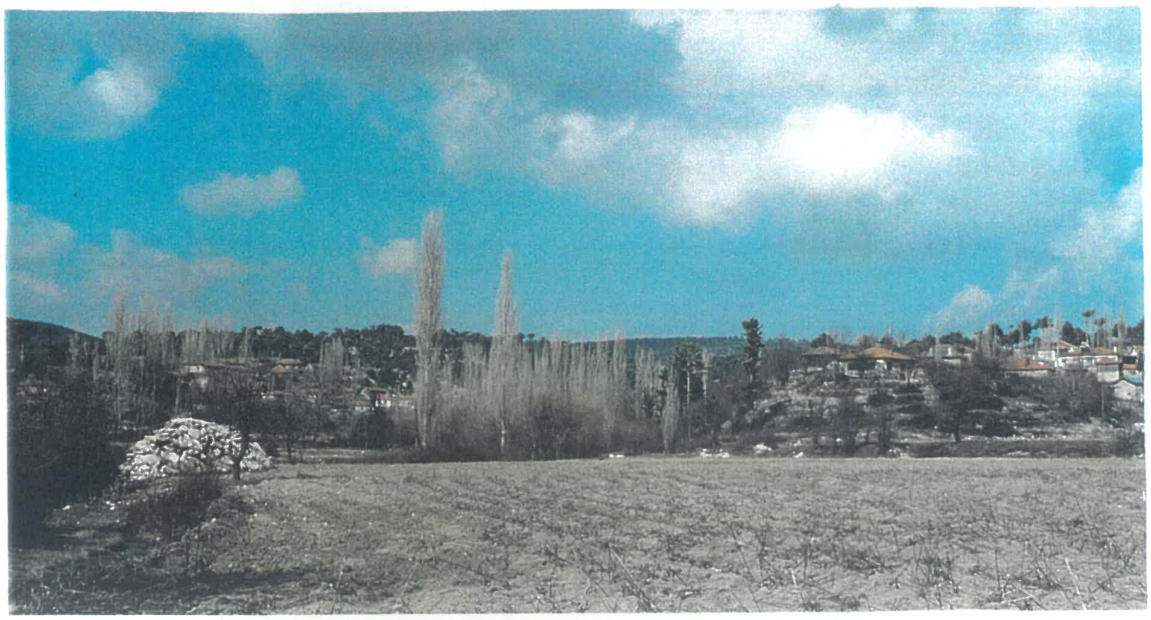

Gerdek Deresi Mahallesinden bir görünüm

Gerdek deresi mahallesi, köyümüzün kuzey yönüne düşmektedir. Doğu, batı ve kuzey yönleri ormanlarla kaplı, güneyi ovaya açık, bir vadi içinde yemyeşil görünümü, akarsuların kaynağı oluşu insanların yerleşmelerine sebep olmuştur.

Burayı kuran kişi, Denizli İlinin Acıpayam İlçesinin Alveren Köyünden Hasan Hüseyin Dede namında bir şahıstır. Kelekçi Kasabasına yerleşmek için gelir. Fakat burayı beğenmez. Gölcük Köyüne geçer. Buraya yerleşir, bu köyden evlenir.

Bir gün Gölcük Köyünde gezerken, Yaylapınar Köyünden gelen çayın döküldüğü çağlayanı görür. Bu su çok ilgisini çeker. Kararını verir. Mutlaka bu suyun çıktığı yere gidip görecektir. Dediğini yapar. Suyu takip ederek Yaylapınar Köyüne gelir. Suyun çıktığı Gerdek Deresine varır. Etrafına bakar. Yemyeşil bir vadi. Sular şarıl şarıl akmakta. Burası çok hoşuna gider. Sonunda buraya yerleşir. Bu mahallenin gerçek kurucusu olur. Burada ömrünün sonuna kadar yaşar.

Gerdek Deresi mahallesi de ; Tepebaşı ve Boğaziçi mahalleleri gibi 1932 yılına kadar Gölcük Köyüne bağlıydı.

Yeni nesle bu mahallenin kurucusu kim diye sorulduğunda , Kelekçi Kasabasından Hasan Hüseyin Dede derler.

Buraya ikinci göç ,Hacıkurtlar ve Kalınkoz Köylerinden olmuştur.

Bu Mahallenin İnsanları :

1- Hasan Hüseyin Dede ve eşi
2- Hacıkurtlar Köyünden Gelenler :
a- Fadime Yıldırım
b- Mustafa Yıldırım ve eşi (Fadime Yıldırım'ın oğlu)
c- Şükrü Acar ve eşi
d- Rıza Acar ve eşi
e- Ali yıldırım ve eşi
3- Hasan Hüseyin Baysal
4- Mustafa Baysal
5- Osman Toksal
6- Gani Toksal
Kalınkoz Köyünden Gelenler
1-Selime Çakar
2-Oğlu Halil Çakar ve eşi
3- Kızı Zühra Çakar
4-Oğlu Sadettin Arslan

Gerdek Deresi Mahallesinden bir görünüm

V- OVA MAHALLESİ

Yaylapınar Köyünün Ova Mahallesi, köyümüzün doğu tarafına düşmektedir. İlkbahar, yaz ve sonbahar mevsimlerinin ürünlerinin verdiği renk renk

görüntülerinin güzelliğini yansıtmaktadır. Tertemiz havası, yemyeşil ovası insanın gözünü, gönlünü açmaktadır.

Bu güzel Ova Mahallesini, Rumi seneye göre 1317 ; Miladi seneye göre 1901 yıllarında Kalınkoz Köyünden Sarıoğullarından Arif Hoca Akyol, Yaylapınar Köyüne gelerek kurdu .

1901 yılından 1932 yılına kadar, Kalınkoz muhtarlığına bağlıydık. Vergilerimizi oraya yatırır, o muhtarlığın emirlerini yerine getirirdik. Bu durum tam otuz bir yıl devam etti. İdari yönden de Muğla İlinin Köyceğiz İlçesine bağlı kaldık.

Ova Mahallesinden bir görünüm

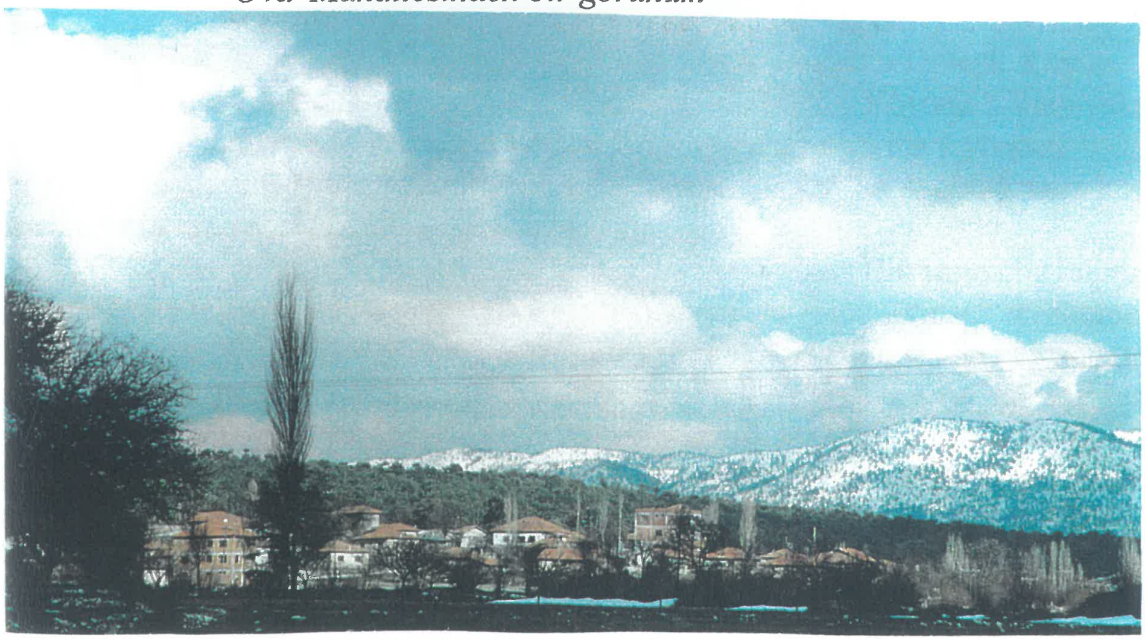

Ova Mahallesi Kayalar Tepesi

Ova Mahallesinin doğusundaki ormanlık bölge

Ova Mahallesi Camisi

Bu mahallenin İnsanları :

1- Arif Hoca Akyol
2- Çocukları
a- Bekir Akyol
b- Zühtü Akyol
c- Muhammet Hoca
d- Ayşe Akyol
3- Ali Onbaşı Aksoy ve eşi
4- Oğlu Akif Aksoy
5- Mehmet Ali Meral
6- Süleyman Şakar
7- Mehmet Bakan
8- Hulusi Özcan
9- Hüseyin Dinger (Güvey)
10- Kazım Bakan
11- Kemal Tuğrul
12- Ali Aydın (Resil Alisi)

3- KÖYÜMÜZ BUGÜNKÜ DURUMUNA NASIL GELDİ ?

Şimdiye kadar Yaylapınar (Hortma) köyüne nereden geldik, nereye yerleştik, hangi mahalleleri kurduk, buraya ilk gelip yerleşenlerin kimler, bunların nasıl yaşadıkları hakkında inceleme yaptık.

Bu sefer köyümüz bugünkü durumuna nasıl geldi, neler gördü, ne gibi iyilikler içinde bulundu. Yaşadığı üzüntüleri ve sıkıntıları aşarak bu hale nasıl geldiğimiz hakkında araştırma yapacağız.

Biz önceden aynı topraklar üzerinde bulunduğumuz , aynı havayı teneffüs ettiğimiz halde ayrı ayrı beyliklermişiz gibi yaşıyorduk.

Köyümüzün içinden geçen ana yolun kuzey istikametinde : Gerdek Deresi, Tepebaşı, Boğaziçi Mahalleleri ; Denizli İlinin Tavas İlçesinin Gölcük Köyüne , ana yolun güney tarafında kalan Ova Mahallesi Kalınkoz Köyüne , Karşıyaka Mahallesi de Masıt Köyüne bağlı olup , Köyceğiz İlçesine idari yönden bağlı bulunmaktaydık . Böylece bağımsız değildik .Vergilerimizi bağlı olduğumuz köy muhtarlıklarına verir, emirlerine itaat ederdik .

O zamanlarda şimdiki gibi yollar ve taşıtlar yoktu. Bir yandan ağaların zulmüne , isteklerine yerine getirmek; bir yandan da tarla, orman, mahkeme, şahitlik, askerlik, vergi, sayım işleri, hükümetin istekleri, maddi ve manevi ihtiyaçlarımız için ilçelerimize gitmek mecburiyeti doğduğu zaman iki kişiden birinin yönü Denizli İli Tavas İlçesine çevrilir, dağları tepeleri aşarak hedefimize ulaşmaya çalışırdık. Öteki kişi de aynı görevi görmek için arkasına ekmeğini sarınarak, çantasına çıra yerleştirerek Yaylapınar, Kolak, Suçatı (Hüsniye), Kirazlıyayla (Değne) , Gürlek Köyü üzerinden yola çıkıp kış, yaz demeden dağları, dereleri, tepeleri, yokuşları aşarak; yağmurda, karda kışda, fırtınada binbir zorlukla tehlikeyi göze alarak; yaya, merkep, at, katır sırtında yarı aç, yarı tok patika yolları kat ederek tarihi Akköprü'den geçip, üç gün üç gece yürüyerek

Muğla İlinin Köyceğiz İlçesine ulaşırdık. Zifiri karanlığa kalırsak çıraları yakarak yolumuza devam ederdik. Çok yorgun ve bitkin halde ilçeye ulaşırdık. İşlerimizi gördükten sonra tekrar geriye döner, üç gün üç gecede evimize gelirdik . Bazen hasta olup yollarda kalırdık. Vücüdumuz ise bitkin bir halde olurdu.

Bu durumdan gide gele çok usanmıştık. 1884 yılından 1932 yılına kadar 48 yıl bu böyle devam etti.

Hayatımız boyunca her zaman gece devam etmez. Her gündüzün bir gecesi olduğu gibi; her gecenin de bir gündüzü vardır.

Istırapları çektikçe yavaş yavaş uyanmaya başladık.

Arif Hoca Akyol'un önderliğinde bu il ve ilçelerin ,köylerin tesirinden kurtulmak için mahkemeye başvurduk. Denizli İli'nden Fevzi Baba'yı avukat tuttuk. 1927-1932 yılları arasında tam beş yıl uğraşarak Denizli İlinin Tavas İlçesinden ve Muğla İlinin Köyceğiz İlçe ve köylerinden ayrıldık. Denizli İli'nin Acıpayam İlçesine bağlandık.

Bizler önceden toprak ağalarının baskılarına çok uğradık .Çok çektik . O zamanlarda Atatürk'ün 22.10.1922'de söylediği bir sözü ilgimizi çekti . " **Bu millet bağımlı yaşamamıştır , yaşayamaz , yaşamayacaktır .**" diyordu .

Biz de o sıralarda düşündük ki : bu toprak ağaları buralara nereden geldiler bu topraklarımızı nasıl elde ettiler , kimlerden aldılar , nasıl sahip oldular da bizlere eziyet ediyorlar , köle gibi kullanıyorlar , malımızla canımızla esirler gibi onların emirlerine itaat ediyoruz ?

Allah katında bütün insanlar eşit olmasına rağmen bu üstünlüğü bunlar nereden elde ettiler, neden kendilerini Allah'ın has kulu kabul ediyorlar diye düşündük. Kararımızı verdik .

Biz ne zamana kadar ağalara böyle bağlı kalacağız , onların idaresi altında yaşayacağız , köle gibi çalışacağız , emek emek yetiştirdiğimizi her yıl onlara teslim edeceğiz , diye konuştuk .

Şimdiye kadar biz çok çektik ama, çocuklarımız bari çekmesin . Bu ıstıraplar babadan oğula geçer gibi olmasın diye halkımızla el ele vererek direndik uğraşmaya başladık .

Bu duygularımıza , düşüncelerimize , yaşadığımız hayatımıza, gönül verdiğimiz topraklarımıza ve köyümüze sahip olurken hakkımızı araya araya, mücadele ede ede bu günlere kavuştuk ve gücümüzü kullana kullana başardık .

Böylece üzerimizdeki dağlar , toprak ağalarının zulmü ve istekleri , binbir tehlikeli yollar merkep, at, katır sırtında , yaya olarak, aç susuz çektiğimiz ıstırap ve yorgunluklar üzerimizden kara bulutlar gibi dağılıp gitti .

Bu günlerin acılarını, kederlerini, sevaplarını içimize gömdük .Ayrı ayrı iller, ilçeler, köyler ve mahallelerden kurtulduk .

Şimdi de en tatlı olan istiklal ve hürriyetimize, bağımsızlığımıza kavuşmanın sevincini, mutluluğunu, gururunu bütün köylümüzle yaşamanın bahtiyarlığını duymaktayız .Gönlümüz gayet hoş , geleceğimizden ümitliyiz , sevinçliyiz .

Şimdiye kadar acıları ve kederleri ile ortaya serdiğimiz yaşantımızı aşağıdaki şiirimizle noktalamak istemekteyiz .

HORTMA KÖYÜM

Çiçek açtı dağlarında ,
Gönül verdik bağlarına ,
Savaş açtık , karşı geldik ,
Sülük gibi emen toprak ağalarına .

Şimdi hür olduk , kurtulduk ,
Bu güzelim beldemizde ,
Dağları , taşları düz ettik ,
ATATÜRK'ÜMÜZÜN İZİNDE .

O ışık verdi , güç verdi , çalışmakta bize ,
Selam ve sevgiler köylümüz size ,
O zalimleri , o zaman getirdik dize ,
Bu toprağımız armağan olsun köylümüze .

17 .11 2000
Murat KOCATÜFEK

4- YAYLAPINAR(HORTMA) KÖYÜNÜN KURULUŞUNUN KESİN TARİHİ :

Denizli İlinin Tavas İlçesinden, Muğla İlinin Köyceğiz İlçesinin ve bağlı oldukları köylerden kurtulduktan sonra ayrı ayrı milletlerin bir araya gelerek devlet kurdukları gibi , bizde beş mahallenin halkı olarak bir gün bir yere gelerek toplandık.

1884 yılından 1932 yılına kadar ayrı ayrı yaşadık. Görev icabı ayrı illere , ilçelere ve köylere dağıldık. Çeşitli muhtarlıklara hizmet ettik. Hiç bir zaman taşı taş üzerine koyamadık. Birleşelim ve bağımsız bir köy olalım, dedik. Böylece mutlu bir anlaşma yaparak devlet kademelerine başvurduk. Dileğimiz kabul oldu.

1932 yılında kesin olarak Yaylapınar köyünü kurduk. Bağımsız bir muhtarlık haline geldik. İlk muhtarımız Mehmet Erdoğan oldu. Aynı zamanda Tavas ve Köyceğiz ilçelerinden ayrılıp Acıpayam İlçesine bağlandık.

1932 yılı bizim için en parlak yıl oldu.

a-) Yepyeni bağımsız bir köy olduk.

b-) Yepyeni bir muhtarlık haline geldik.

c-) Yepyeni bir ilçeye kayıt olduk.
d-) Ağa zulmünden , ağa baskısından, uzun yolculuklarından kurtulduk. Tarihe geçtik.

Böylece Türkiye Cumhuriyetinin kırk bir bin köyünün içine bizlerinde katılmamızın sevincini , mutluluğunu ,onurunu yaşadık. Çok sevindik. Çok duygulandık. Esirlikten, bağlılıktan kurtulduk. Şimdi tam manası ile bağımsız bir köyüz.

Çektiğimiz ıstıraplar, horlanmalar, acılar, yorgunluklar geride kaldı. Şimdi kendi vatanımızda vatansızlar gibi değiliz. Bütün karanlık günler yerini güneşe bıraktı. Hürriyetimizi elde ettik. Böylece yepyeni Yaylapınar Köyü doğmuş oldu. Bu köyü gelecek genç kuşaklara armağan olarak sunuyoruz.

1932 yılından 1953 yılına kadar tam 21 yıl Denizli İlinin Acıpayam İlçesine bağlı kaldık.

1953 yılında eski adı " Karaman" yeni adı "Çameli" ilçe olunca , köyümüz Yaylapınar , Çameli İlçesine bağlandı. 1953 yılından 2001 yılına kadar 48 yıldır idari yönden Denizli İlinin Çameli İlçesine bağlıyız. Bütün ihtiyaçlarımızı bu ilçeden sağlamaktayız.

Bundan sonra Yaylapınar Köyünü inceleyecek, araştıracak olan öğretmenler, öğrenciler, ilgililer 1932 yılını köyümüzün kuruluş tarihi olarak kabul etmelerini arzu ediyoruz. Çünkü bu tarihden önce hür ve bağımsız değildik. Ancak bu tarihte gözümüz açıldı. Bu tarihte hür ve bağımsız bir köy olduk.

Şimdi bizim de köyümüz, bağımız, dağımız, evimiz, toprağımız var. Toplum içinde bir yerimiz bulunmakta, insanca yaşamaktayız. Sözümüz, özümüz bir olmaya devam edecektir.

5- 1932-2000 YILLARI ARASINDA MUHTARLIK GÖREVİNİ YÜRÜTEN KİŞİLER :

Adı -Soyadı

1-Mehmet Erdoğan
2-Şaban Hoca Erdoğan
3-Halil Onbaşı Çakar
4-Osman Ağa Özen
5-Osman Koygun
6-Mustafa Güngör
7-Hidayet Erdoğan
8-Salih Arslan
9- Celalettin Rumi Akyol
10- Hasan Sönmez
11- Celalettin Rumi Akyol
12- Nihat Özen
13- İsmet Şakar

6- KÖYÜMÜZÜN ADINI NEDEN DEĞİŞTİRDİK.?

Çok eski zamanlardan beri burası Hortma olarak bilinmektedir. Bu adı nereden aldığı, kimin verdiği, ne anlama geldiği, ne zamandan beri böyle söylendiği hakkında hiç kimsenin bilgisi, duymuşluğu, okuduğu yoktur. Böylece hiçbir tarihi belge elimize geçmiş değildir. 1884 yılında ilk defa gelip yerleşenler bile burayı " Hortma" olarak biliyorlardı.

1932 yılında köy kurulduğunda da adı Hortma olarak T.C tarihine geçmiştir. 1932 yılından 1959-1960 yıllarına kadar 28 yıl Hortma Köyü olarak ün yaptı. Yaşantısını böyle devam etti.

1957- 1958 yıllarında bu köyün adı ilgimizi çekti. Bu köyün adı ne anlama geliyor ? diye inceledik, araştırdık. Türkçe, Osmanlıca sözlükleri karıştırdık. Hiç bir anlamına rastlayamadık. Arapça sözlük ile eski Türk Dil Kurumunun hazırladığı sözlükte " hor, hortlak, hortlamak" kelimelerini bulduk. Fakat "Hortma" kelimesi yoktu.

Bunun anlamının olmadığını tam kanaat getirdikten sonra 1959-1960 yıllarında köyümüzden Arif Hoca oğlu Zühtü Akyol'un önderliğinde "Köyümüzün adının Türkçe karşılığı olmadığından Yaylapınar Köyü olarak değiştirilmesini arz ederiz." diye verdiğimiz dilekçenin sonucu olarak, Çameli İlçesinin bazı köyleri ile beraber , burası da resmi gazetede ilan edildi ve adı "**YAYLAPINAR**" olarak değiştirildi. Bu ad sonsuza kadar böyle devam edecektir.

Bunu özet olarak anlatmak istersek, " Hortma" adının değiştirilmesinin sebebi Türkçe karşılığı olmadığı içindir. Genç kuşaklarımızın ilgi ve bilgilerine sunulur.

7-KÖYÜMÜZ KURULDUĞUNDAN BU YANA NE GİBİ YENİLİKLERE KAVUŞTU ?

1- 1937 de ilk defa köyümüze su değirmenini Zühtü Hoca Akyol kurdu. Sonra bunu demirci Mustafa Arslan'a sattı.
2- 1932 de yepyeni bir köy ve muhtarlık kuruldu.
3- 1950 de ağa arazileri köylülere dağıtıldı,tapuları verildi.
4- 1950 de imece usulüyle araba geçecek kadar ham yol açıldı.
5- 10. Ekim 1950 yılında ilkokulumuz açıldı.
6- 10. Ekim 1950 yılında ilk öğretmenimiz Murat Kocatüfek tayin oldu ve göreve başladı.
7- 1950 de ilk defa Marsilya kiremidi okulda kullanıldı.
8- 20 Eylül 1951 de Murat Kocatüfek tarafından köyümüze çantalı Erkson marka radyo getirilip halkımıza dinletilir oldu.
9- 1952 de telefon bağlandı ve okula kondu.
10- 1952 yılında ilk defa Cemal Akşit tarafından kahve açıldı.

11- 1957 yılında Hacı Arif Akyol tarafından köyümüze kamyon girdi.
12- 1959- 1960 yıllarında köyümüzün eski adı Hortma değiştirilip Yaylapınar oldu.
13- 1960 yılından sonra köyün okulundan örnek alınarak evlerin çatısı tahta iken kiremitlerle örtünmeye başladı. Yeni yapılar yükseldi.
14- 1970 yılında Zühtü Hoca Akyol, Akşar Köyünden Sadık Çaybaşı'dan bir traktör satın alarak köye getirdi.
15- 1970- 2000 yılları arasında traktörleşme hızlandı.
16- 1977 yılında Salih Arslan, 1987 yılında Hasan Arslan, 1989 yılında Bekir Ongun ve kardeşi Nazmi Ongun tarafından otobüs satın alınarak yolcu taşınmaya başlandı.
17- 1977 yılında köyümüze elektrik geldi.
18- 1978 yılında köyümüzde ilk defa Mustafa oğlu Emin Arslan tarafından elektrikle çalışan değirmen kuruldu.
19- 1960-2000 yılları arasında köyümüzde tütün ve pancar ekimine müsaade edilmiştir.
20- 1993 yılında köyümüze telefon geldi.
21- 1998 yılında köyümüze asfalt geldi.
22- a-) Köyümüzde ilk defa Karşıyaka Mahallesinin en üst tarafına Mazok Hoca, Hasan Hoca, Halil Hoca tarafından basit yapılı bir cami kuruldu. Bu camiye Karşıyaka ile Boğaziçi Mahallerinin halkı gelirdi ve halen böyle devam eder.
b-) İkinci camide Ova mahallesinde Arif Hoca Akyol tarafından yapıldı. Bu camiye de Tepebaşı , Gerdek Deresi ve Ova Mahallelerindeki halk gelirdi. Bu camide basit yapılı idi.
c-) Daha sonra da Karşıyaka Camisi şimdiki yerine yeniden 1959-1960 yıllarında yapıldı.
d-) Bunun arkasından 1962 yılında Ova mahallesine yeniden bir cami daha inşa edildi. Eski cami yıkıldı.
e-) Üçüncü olarak Merkez Camisi adında 1990 yılında Hulusi oğlu Bekir Hoca Ongun tarafından bir cami daha yaptırılmıştır.

Böylece köyümüze 3 tane cami kazandırılmıştır .

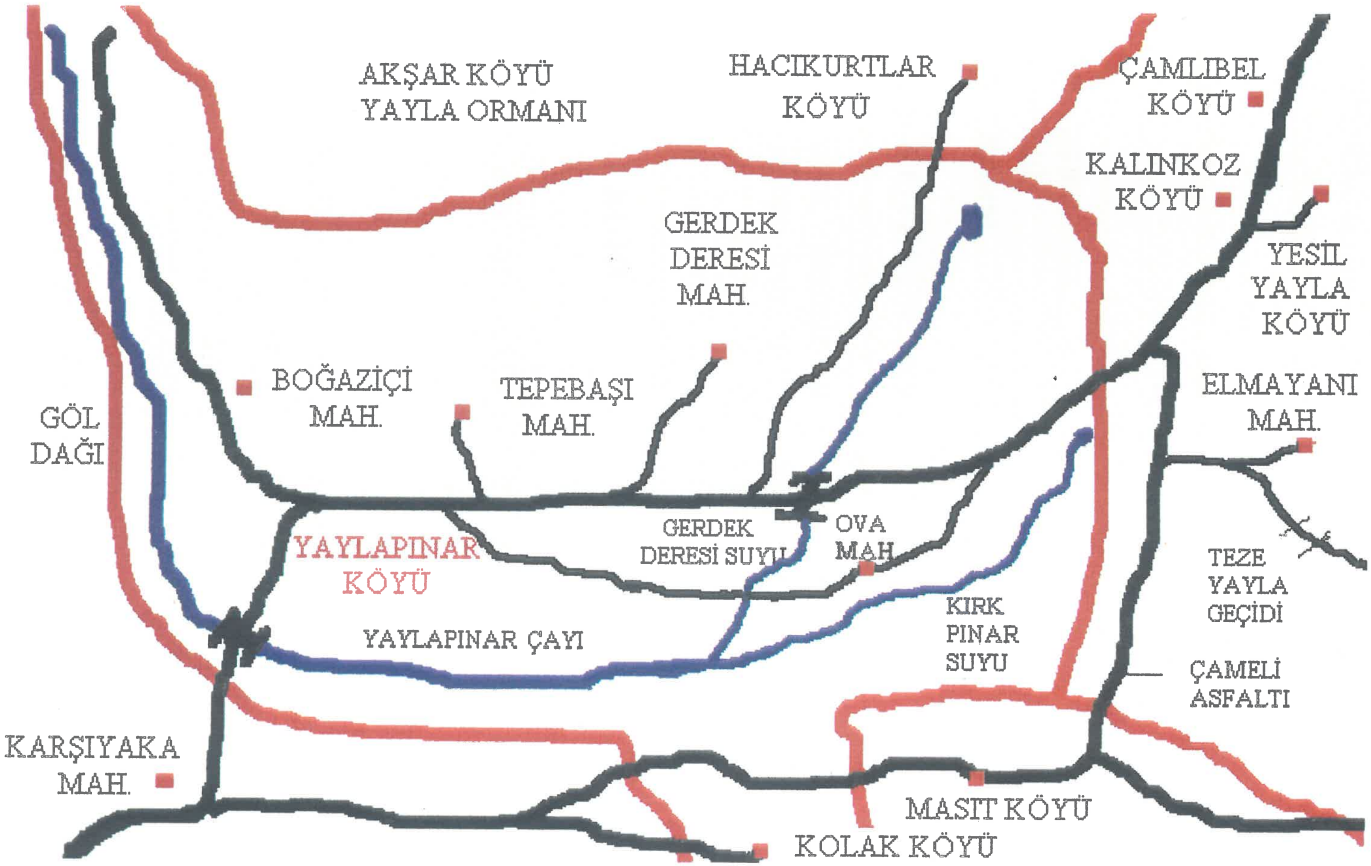
AKŞAR KÖYÜ
YAYLA ORMANI
HACIKURTLAR
KÖYÜ
ÇAMLIBEL
KÖYÜ
KALINKOZ
KÖYÜ
GERDEK
DERESİ
MAH.
YESİL
YAYLA
KÖYÜ
BOĞAZİÇİ
MAH.
TEPEBAŞI
MAH.
ELMAYANI
MAH.
GÖL
DAĞI
GERDEK
DERESİ SUYU
OVA
MAH.
YAYLAPINAR
KÖYÜ
TEZE
YAYLA
GEÇİDİ
KIRK
PINAR
SUYU
YAYLAPINAR ÇAYI
ÇAMELİ
ASFALTI
KARŞIYAKA
MAH.
MASIT KÖYÜ
KOLAK KÖYÜ

III.BÖLÜM : COĞRAFYA BÖLÜMÜ

1- Yaylapınar Köyünün yeri
2- Kıyılarının Durumu
3- Yerşekilleri
4- Akarsuları
5- Gölü
6- İklim Durumu
7- Nüfusu
8- Halkın Geçimi
9- Yetiştirdikleri Ürünler
10- Köyde Hayvancılık
11- Köyün Kültür Durumu
12- Köydeki Sanat Durumu
13- Köyün Yol Durumu
14- Köyün Gelir Kaynakları
15- Köyde Sağlık İşleri
16- Aydınlanma Durumu
17- Köydeki Kılık Kıyafet Durumu
18- Köyün Din Anlayışı
19- Orman Durumu ve Ormanlardan Faydalanma

1- YAYLAPINAR KÖYÜNÜN YERİ :

Yaylapınar Köyü, Denizli İli Çameli İlçesinin toprakları içerisinde bulunmakta, ilçemizin tam batısına düşmektedir. Doğusunda ; Kalınkoz Köyü, batısında ; Gölcük Köyü, güneyinde ; Masıt Köyü, güneybatısında ; Kolak Köyü, kuzeyinde ise Akşar Köyü yaylasının ormanlarına dayanmaktadır.

2- KIYILARININ DURUMU

Yaylapınar Köyünün kıyıları, girintili çıkıntılı değildir. Yamaçları ormanlarla kaplı, aralarında tarlalar bulunan çukurda kalan bir yayladır.

3- YERŞEKİLLERİ

Yaylapınar Köyünün dört tarafı dağlıktır. Dağlar köyümüze paralel uzanmaktadır. Doğu, güney, kuzey tarafı paralel ve düzdür.

Batı tarafı Gölcük Köyüne doğru sert kayalarla dik bir şekilde paralel uzanmaktadır. Kayalar arasında uzanan bir patika yol Yaylapınar Köyünü Gölcük Köyüne bağlamaktadır. Köyümüzden Çameli İlçesine iki şekilde gidilir.

a-) Yaya gidilecekse ;

Köyümüzden kestirme yol olarak, Teze Yaylası geçidinden Çameli'ne iki buçuk saatte varılır.

b-) Taşıt araçı ile gidilecekse ;

Yirmi - Yirmibeş dakikada asfalt yoldan ilçeye ulaşmak mümkündür.

4- AKARSULARI

Hayatta yaşayabilmemiz için su en önemli ihtiyaçlarımızdan biridir. Köyümüzde şöyle gözle görülür çay ve ırmak yoktur. Evlerimizin önündeki , mahallelerimizdeki kullandığımız sular tertemiz akan yayla kaynak sularıdır.

Yalnız Gerdek Deresinin yukarısından çıkan oldukça gür akan bir suyumuz vardır. Bu su kışın değirmenleri döndürür. Yazında Gerdek Deresi vadisindeki arazilerle, Tepebaşı mahallesindeki arazilerini sulamaya yarar.

Bir de Kalınkoz sınırından çıkan "Kırkpınar" adını alan bir suyumuz daha vardır. Bu su hem Kalınkoz arazilerini, hem de Yaylapınar'ın Ova Mahallesindeki arazileri sulamaya yarar.

Her iki suda kışın birleşerek Yaylapınar Köyünün altından ve Boğaziçi Mahallesinin ortasından geçerek Yaylapınar Çayı adını alır. Gölcük kapuzundan dökülürken şelale oluşturur. Gölcük Köyü topraklarından geçerek Dalaman Çayına dökülür. Her iki yerden çıkan sularımız kış mevsiminde karların erimesi ile çoğalır.

5- GÖLÜ

Köyümüzün içinde ve yakınında hiç bir gölümüz yoktur. Yalnız yükseklere çıkılıp bakıldığında köyümüzün ovası bir gölü andırmaktadır.

6- İKLİM DURUMU

Köyümüz yaylada kurulduğundan, dört tarafı dağlarla çevrili olduğundan çok temiz bir havaya sahiptir. Yazları serin, kışları soğuk geçmektedir. 1958 yılına kadar çok kar yağardı ve çok sert geçerdi. Şimdi ise pek kar yağmıyor. Havalar yazın sıcak ve kurak; kışın ılık ve yağmurlu geçmekte, Akdeniz iklimini andırmaktadır.

7- NÜFUSU

Köyümüz nüfusu 1950 yılında 75 hane ve 130 kişiydi. 1985 yılında 1050; 1995 itibarı ile 400 hane ve 1560 nüfusa sahip bir köy haline gelmiş bulunmaktadır.

8- HALKIN GEÇİMİ

Köyümüz halkı çok eski zamandan beri çiftçilikle uğraşmaktadır. En çok buğday, arpa ,mısır, fasulye,nohut, yulaf, anason gibi ürünler bol miktarda yetişmektedir. 1960-2000 yılları arasında tütün ve pancar ekilmesine müsaade edilmiş olup , halkımız bu ürünleri severek yetiştirmektedir.

Eskiden ürünlerini Gölcük ve Kelekçi Pazarına götürüp satarlardı. Şimdi Çameli İlçe olduktan sonra buranın pazarına da gidip mahsullerini satmaktadırlar. Bir kısmı da Kelekçi pazarından vazgeçmemektedirler. Böylece geçimlerini sağlamaktadırlar.

9- YETİŞTİRDİKLERİ ÜRÜNLER

Köyümüzde ;

1- Buğday
2- Arpa
3- Mısır
4- Fasulye
5- Nohut
6- Yulaf
7- Tütün
8- Pancar

bol yetişmektedir. Herkes kendi ihtiyacı kadar sebze işlerine önem vermektedir.

10- KÖYDE HAYVANCILIK

Köyümüz hem çiftçilik hem de hayvancılık bakımından ileridir. Geçim kaynaklarının ikincisi hayvancılıktır.

Her çiftçinin Bir çift öküzü, atı, merkebi, katırı, koyun ve keçileri bulunmaktadır. Her ailenin evinde de kümes hayvanları vardır. Köylüler bunların gücünden , etinden, sütünden, yumurtasından faydalanırlar.

1970 yılına kadar arazilerimiz öküz ,at, katır gücünden faydalanarak sürülmüş, ekilmiş dikilmiştir. 1970 yılından sonra traktörlerin köye girmesiyle işler kolaylaşmıştır. Hayvan gücü yerini motor gücüne bırakmıştır.

11- KÖYÜN KÜLTÜR DURUMU

Köyümüz 1950 yılına kadar tamamen cahildi. Eski medrese eğitimi görmüş birkaç hoca ile askerde öğrenmiş bir kaç kişi kıt kanaat okuma- yazma biliyordu. Muhtarımız , azalarımız cahildi. Ancak bir köy katibinin yardımı ile işlerini yaptırırlardı. O kişi de başka bir köyden olduğu için üç aydan üç aya köyümüze gelirdi. Askere giden gençlerimizin mektuplarını okuyacak ve yazacak bir kişi yoktu.

Bir gün şöyle bir olay olur :

Köyümüz halkından Muhammet Hoca Akyol'un oğlu Arif Akyol askere gider. Anasından, babasından, eşinden, köyünden geniş bir haber alabilmek için mektup gönderir. Fakat bu mektubu okuyacak geniş bir şekilde buraların durumunu anlatacak , aydınlatacak olmadığı için Muhammed Hoca kara kara düşünmeye başlar. Nereye gitse, kime başvursa, mektubu kime yazdırsa, okutsa !

O anda Kalınkoz Köyünden bir kişi Muhammed Hoca'nın evine misafir gelir. Hocanın telaşlı halini sezer. " Hayır ola hocam, sizi düşünceli gördüm. Başınızda bir iş mi var ?" diye sorar.

Hoca da " Arkadaşım, oğlum Arif'den bir mektup geldi. Bunu kime okutayım, kime karşılığını yazdırayım ? diye düşünüyorum" deyince ;
Misafir de " Hocam onu düşünecek ne var , Köyünüze öğretmen geldi. Ona okutun, yazdırın" diye söyleyince evlerinin içine bir sevinç, neşe gelir. Misafire minnettar kalırlar.

Sonra bana geldiler. Mektuplarını dikkatlice okudum. Can kulağıyla dinlediler. Oğulları olan Arif Akyol, bütün ailesinden , köyde olup bitenlerden geniş bir haber beklemektedir.

Büyük daktilo kağıtlarından dört sayfalık bir mektup yazıverdim. Arif Akyol'un isteğini tam manası ile yerine getirdim. Yaylapınar Köyünü canlandırarak gözünün önüne serdim.

İkinci mektupta " Allah aşkına bu mektubu yazan kim ? bana bildirin" diye üsteliyordu.

Ben de kendimi tanıttım. Ondan sonra asker dönüşü ölünceye kadar bana saygısını hiç eksik etmedi. Çok hürmet etti.

Bunları anlatmamın amacı ; kendimi övmek değil, Yaylapınar Köyü'nün kültür durumunu bugüne kadar geçirdiği safhaları vurgulamak ve pekiştirmek içindir.

1950 yılında köyümüzü tam manası ile cahil teslim aldım. Kalınkoz Köyünden aldığım bir sınıfla 1954 yılında beşinci sınıfı da okutarak ilk mezunu verdim. Çok güzel öğrencilerim yetişti. O zaman ilçelerimizde hiç bir ortaokul, lise yoktu. Onun için halkımız çocuklarını ilerisini okutamadılar. Öğrencilerim , köyde kaldı. Bunu halen üzülürüm.

Sonradan iki öğrencimin çocukları üniversiteyi bitirme şerefini ulaştılar. Bunlardan biri Hasan Sönmez'in kızı Hatice Sönmez'dir. 1989 yılında Selçuk Üniversitesi Elektronik Bölümü'nü bitirdi. İsmail Koyan'ın oğlu Ömer Koyan ise Ankara Gazi Üniversitesi Elektrik Bölümü'nü bitirdi.
Hulusi oğlu Nazmi Ongun adındaki öğrencim ise Isparta- Gönen Köy Enstitüsü imtihanını kazanmıştı fakat o sırada annesi komada olduğundan oraya gidememişti...

Böylece 1950 yılından 1958 yılına kadar bu köyde kalmam, buranın cahillikten kurtulmasında katkıda bulunmam, eğitim- öğretim işlerinde uğraşmam, köyümün dayanak noktası olmuş olduğumdan dolayı mutluyum, bahtiyarım.

12- KÖYDEKİ SANAT DURUMU

Köyümüz kurulduğundan bu yana pek sanatkar yetişmemiştir. Birkaç sanatkar kişimiz bulunmaktadır. Bunlar çevre köylere gidip çalışmazlar. Ancak kendi köylerinin işlerini görürler. Bu sanatlarda şunlardır :

1- Demircilik
2- Marangozluk
3- Yapıcılık
4- Ayakkabı tamirciliği

Demircilik işlerini; köyümüzden Mustafa oğlu Arif Arslan ile kardeşi Ramazan Arslan başarı ile yürütmektedirler. Bu sanat bir baba yadigarıdır. Çevrenin demirden olan ihtiyaçlarını yapıp eserlerini Gölcük, Kelekçi, Çameli pazarlarında satmaktadırlar.

Marangozluk işlerini; Bekir Bakan, Ali Ercan, Mehmet Çakar, Sadettin Arslan, Şahin Köse, Rasim Aydın yerine getirmektedir. Bunlarda pek dışa açılmazlar. Köylerinde çalışırlar.

Yapıcılık işlerini ; Bekir Bakan ve Sadettin Arslan yapmaktadır.

Ayakkabı tamirciliğini daha önce Ali Arslan yürütmekte idi. Şimdi de babaları ölünce Fehmi Arslan ve kardeşi Hasan Arslan yürütüyor. Rıza Özen de bu sanata devam etmektedir.

Köyde el sanatları pek gelişmemiştir.

13- KÖYÜN YOL DURUMU

1884 yılından 1950 yılına gelinceye kadar gerek köyümüzün gerekse çevre köylerin yolları patika yollardan ibaretti. Çevre köylere bu yollardan gidilip gelinirdi. Ulaşım işlerimiz böyle devem ederdi.

Bir gün Arif Hoca Akyol din dersi okuttuğu çocukların ellerine kazma-kürek verip Yaylapınar Köyünden Akşar Köyüne kadar bir insanın geçebileceği genişlikte bir yol açtırdı. O zamanlarda da Denizli İlinin valisi Ahmet Demir'e müracatda bulundu. Ahmet Demir'de ; on dört köyün muhtarlıklarına emir vererek imece suretiyle bir arabanın geçebileceği kadar bir kara yolunun açılmasını sağladı. Hatta o zamanlarda şöyle bir olay oldu:

Akşar Köyünden , yolu açarak gelenler ile Yaylapınar Köyünden yol açarak gelenler , Akşar Köyünün güney tarafındaki Akdere mevkisinde , peri bacalarına benzer kayaların yanında sert bir kaya parçasına rastlarlar. Ne yaptılarsa bu kaya parçasını oradan söküp atamazlar. O anda da Vali Ahmet Demir, yolu kontrol etmek için gelir. Onun başkanlığında biraz daha uğraşılır, az daha genişletilir.

Vali Ahmet Demir : " Oradan çekilin" der ve arabasına binerek gaza basar. Arabasını karşı tarafa atlatır. Yolun öbür tarafına geçer.

Eğer Ahmet Demir arabasını atlatamasaydı araba uçacak, valinin eti kemiği kalmayacaktı. Çünkü alt tarafı çok uçurumdu. Şimdi o kayanın adı " Vali Kayası" olarak bilinir.

Böylece ilk defa 1950 yılında Yaylapınar, Kalınkoz, çevre köyler , Çameli İlçesi bir karayoluna kavuştu .Patika yoldan kurtuldu. Bu yol 1950 yılından 1998 yılına kadar insanlarımıza hizmet etti. !998 yılında devlet bu karayolunu ele alarak Yaylapınar Köyünün içine kadar asfaltladı. Şimdi de 2000 yılı itibarıyla bu asfaltı Akşar Köyünden geçen ana yola bağlatmak için uğraşmaktayız.

Yaylapınar Köyüne gelirken peribacaları

Yaylapınar Köyü İlk öğretmeni Murat Kocatüfek Vali Kayasını gösterirken .

Vali Kayası Deresi

14- KÖYÜN GELİR KAYNAKLARI

Köyümüzün kuruluşundan 1970 yıllarına kadar öyle bir gelir kaynakları yoktu. !970 yılından 2000 yılına kadar bu arada tarımda motor gücünden yararlanmaya başlanılması, yeterli arazilerinin olması, sanayi ürünlerinden pancar ve tütüne izin verilmesinden dolayı köyde bir kalkınma hızı başlamıştır.

Bir yandan pancar, tütün, anason, nohut, buğday, arpa, mısır, fasulye ve hayvan ürünlerini satmaları ;

Diğer yandan gençler , traktörlerle Muğla İlinin Fethiye, Dalaman, Ortaca, Köyceğiz, Yatağan taraflarına ilkbahar, yaz mevsimlerinde tarla sürümü, ürün biçme, harman işleriyle uğraşmalarından dolayı gelirlerini yükseltmekte, hem kendilerinin hem de köylerinin parlamasına katkıda bulunmaktadırlar. Bunun sonucu olarak da köyde şahıs taşıt araçları çoğalmasına ; ayakkabı ve bakkal dükkanı gibi dükkanların açılmasına , bir kaç katlı evlerin yükselmesine neden olmaktadır.

15- KÖYDE SAĞLIK İŞLERİ

" Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur" Ata sözümüz gibi :

Köyümüzün her tarafı ormanlarla kaplı olması buz gibi yayla havasını teneffüs ettirmektedir. Çam ağaçlarının köklerinin altından gelen tertemiz kaynak suları içilmektedir. Kirli bir havamız, kirli bir suyumuz yoktur.

Böyle bir yerde insanlar sağlam olmayacakta , kim olacak ?

Aynı zamanda Cumhuriyet Hükümetlerimizin sağlık işlerini önem vermesinden , halkımızın sağlık taramasından geçmesinden köyümüzde bulaşıcı hastalık olamaz. Mikroplar kol gezip dolaşamaz.

Bunun için köyümüz sağlık bakımından iyidir. Daima sağlam kalmalarını sağlam yaşamalarını dileriz. "Türk gibi sağlam ol" atasözünü uymalarını temenni ederiz.

16- KÖYÜN AYDINLANMA DURUMU

Köyümüz çevremizde de olduğu gibi eskiden odun ışığından, gaz lambasından faydalanarak aydınlanmışlardı.

1977 yılında köyümüze elektrik gelince , köyümüz medeni topluluklar gibi oluverdi. Şimdi her evde elektrik vardır. Bunlardan geniş kapsamlı olarak faydalanmaktayız. Çay, kahve, yemek, çamaşır, bulaşık, ütü işleri, radyo, televizyon, buzdolabı, değirmen, atölye işleri hep elektrik sayesinde daha da kolaylaşmıştır. Böylece elektrik sayesinde medeni insanlar gibi yaşamaktayız.

17- KÖYÜMÜZDE KILIK KIYAFET DURUMU

Osman Özen ve Ailesi

Köyümüz kadınları çok eskiden beri " fistan" nedir bilmezlerdi. Don, gömlek, bez ,etek, ceket gibi giyim eşyası giyerlerdi. Erkekler ise ; altı paçalı, üstü paçalı don, ceket kullanır, kasket giyerlerdi.

1950 yılında köyümüzde üç ailede "fistan" giyilmekteydi. Bunlar : Şaban Erdoğan, Hulusi Ongun ve Osman Özen'in ailelerindeydi. Sonradan öğretmenin, bakım memurunun aileleri de bu listeye katılınca köyümüz kadınları uyanmaya başladı.

1954 yılında ben eşime bir dikiş makinası aldım. Bunu gören kadınlar eşim Ayşe Kocatüfek'e fistan diktirmeye başladılar. Böylece köyde yeniliye doğru bir akım başladı. Kılık kıyafet işlerimiz de düzene girdi.

18-KÖYÜN DİN ANLAYIŞI

Kitabımızın başında da belirttiğimiz gibi köyümüzün kuruluşundan beri Yaylapınar köyüne ilk gelen yerleşenler hep hocalar olmuştur. Bunlar köyümüzün temel taşını koyan muhterem insanlarımızdır.

Köyümüz halkı yüzde yüz islam dinini benimseyen kişilerin kurduğu bir köydür. Müslümanlık burada tam manası ile Kur'anın emrettiği şekilde uygulanır. Beş vakit namazlarını kılarlar. Oruçlarını tutarlar. Hayır yapmasını severler. Başkasının uzununu kısasını karışmazlar. Vergilerini verirler. Devlet borçlarını öderler. Askere gidip gelmede zorluk göstermezler. Devletimize, milletimize saygılıdırlar.

En çok iftihar edilecek bir nokta vardır ki : Eski devirde doğmuşlar, büyümüşler, o devrin terbiyesi içinde yoğrulmuşlar, o zamanın hayatını yaşadıkları halde ; Atatürk devrimlerini, cumhuriyet ve laiklik ilkesine sıkıca bağlı oluşları, hiç bir teşkilata dil uzatmamaları, T.C kanunlarına saygılı oluşları insanı gönülden sevindiriyor.

19- KÖYÜN ORMAN DURUMU

Yaylapınar Köyünün doğusundaki ormanlıklar

Orman yurdumuzun , köyümüzün güzelliğini sağlıyan , topraklarımız üzerinde yemyeşil alanları kaplayan , hiç bir mevsimde yapraklarını dökmeyen, Allahın bizlere lutfü ve armağanı olan yeşil ve güzel bir bitki topluluğudur.

Yaylapınar Köyümüz ; Dört tarafı ormanlarla kaplı olduğundan , dağları, taşları, evleri, ovaları güzelleştirmekte , halkımızı canlı, sıhhatli, güçlü, kuvvetli, sağlam bir şekilde yaşatmaktadır.

Köyümüz diğer çevre ve ova köylülerinin içinde ormanca en zengin en güzel olanıdır.

Hele ilk zamanlardan 1938 yılına kadar, Yaylapınar Köyünü karşıdan şöyle bir baktığımız zaman o dağları, taşları öyle yeşil öyle güzeldi ki insan baktıkça , gözlerinden sakınırdı.

Ne oldu, nereden geldi, kimin tarafından ne maksatla yapıldığı bilinmeyen bir vicdansızın eliyle ateşlendi. Budak Kırığı mevkisi dediğimiz alan tamamen yandı, yok oldu. O güzelim şekildeki yeşillikler birden söndü, sarardı., soldu. Dağımız çırıl çıplak kalıverdi.

Gireniz Vadisi ve Acıpayam Ovasına kadar kara dumanlar bürüdü. Binlerce yıllık ormanımız birden kül oldu. Aniden viraneye döndü. Ölüler yurdunu benzeyeverdi.

1953-1954 yıllarına kadar bu yanan ormanların kalıntıları devam etti. Halk buradan evlerine odun taşırlardı. Sonradan yol açılınca devlet buraya el attı. Yanan alanı temizletti. Yanan ağaçları götürdüler.

Köyümüze her yıl kış mevsiminde iki metreden fazla devamlı kar yağdığından , yamaçlardaki büyük gövdeli ağaçları devirirdi.

Orman idaresi de bir yandan bu devrilen ağaçları toplatırken , öbür yandan da kendisi gelişen çamları yıktırarak kereste yapıp satmaya başladı.

Böylece yeni nesil , yeni kuşaklar bu zümrüt gibi yeşilliği , güzelliği göremediler. Şu anda köyümüzün dağlarının bir kısmı , saçları dökülmüş bir insanı andırmaktadır.

Yalnız bir sevincimiz var. Orman idaresi, Budak Kırığı mevkisine yeniden çam fidanları diktirdi. Bu ağaçlar seksen- yüz yıl sonra eski haline gelirler. Bir düşmana yeniden uğramazlarsa , o zaman genç nesiller bu yeşilliği görürlerse, yazdığımız bu kitap ellerine geçer, okurlarsa, köylerinin ve dağlarının durumlarını incelerler. O zaman en az bizim kadar sevineceklerine ve ormanlarımızı seveceklerine, koruyacaklarına gönülden inanmaktayız.

O zaman da gençliğimizin orman sevgisini, korumadaki azimlerini gördükçe bizim de ruhlarımız mesut olacaktır.

Şimdiye kadar ormanlarımızdan 2-3 metre uzunluğunda tahtalar yaparak evlerimizi örttük. Çıra ve odun olarak faydalandık. Evimizi ısıttık, aydınlattık. Odunları ve çıraları satarak evlerimize gelir sağladık. Orman teşkilatında çalıştık. Kimimiz ücretimizi aldık. Kimimiz bu yoldan emekli olduk.

Kısacası ormanlarımızın faydalarını tam olarak yazmaya kalksak kitaplar doldururuz.

Ormanların Özet Olarak Faydaları :

1- Orman yurdumuzun ,dağlarımızın, köylerimizin süsüdür.
2- Orman olan yerin havası temiz olur.
3- Orman yağmur bulutlarını kendine çekerek yurdumuzun, kentimizin yağışlı olmasını, böylece sularımızın bol olmasını sağlar.
4- Orman olan yerde hastalıklı ve veremli insan olmaz.
5- Orman olan yerlerde bitkiler yeşil , insanlar canlı, kuvvetli olur.
6- Orman olan yerlerde sel felaketi görülmez. İnsanlar ölmez. Evler yıkılmaz. ~~Yuvalar bozulmaz~~.
7- Orman olan yerlerde erozyon olmaz. Dağlar kaymaz. Topraklar yok olmaz. ~~Çığ meydana gelmez~~
8- Orman olan yerlerde kuraklık görülmez. Çölleşme olmaz. Ambarlar ürünlerle dolar. Kıtlık olmaz.
9- Orman her derde devadır.
10- Orman , karadaki, denizdeki, havadaki bütün taşıt araçlarının bel kemiğini teşkil eder.
11- Endüstrinin , hammaddenin en büyük yardımcısı ve gelir kaynağı ve sıhhatli yaşamanın ilacıdır.
12- Ormanlarımıza beşikten mezara kadar muhtaç olduğumuzu unutmamalıyız.
13- ~~Orman davası~~ milli bir ~~davamızdır.~~

Yurdunu, milletini , köyünü, kentini çevresini düşünen bir kişi ormanlarımızı korur, yaşatır. Onun zevkini tadar. Orman içinde ateş yakmaz. Tarla açmaz. Kibrit , sigara artıklarını atmaz.

Bunun için genç nesillerimizi, gelecek genç kuşaklarımızı, Yaylapınar köyümüzün ormanlarını titizlikle korumalarını,uyanık olmalarını uyarırız.

Ormanlarımızı ;bakımcılar, orman müdürleri, Tarım ve Orman Bakanları, Orman ~~kanunları tam manası ile koruyamaz~~.

Onu ancak koruyacak, yaşatacak, devam ettirecek, gelecek yeni nesillere yemyeşil bir vatan , yemyeşil bir köy, kent, şehir bırakacak bizler olduğumuzu unutmamalıyız.

Bakım memurlarını, orman kanunlarını kızarak ormanlarımızı yakmaya kalkmak en büyük insanlık ayıbı ve vatan hainliğidir. Aynı zamanda Allahın bize armağan ettiği bu yemyeşil varlığı , bütün canlıların dostu olan ormanlarımızı kötü davranmak Allaha isyan etmek , karşı gelmek demektir.

Orman bize nelerde faydalı değil ki...

Sevgilerimizle....

Soldan sağa : Murat Kocatüfek , Zühtü Akyol , Bekir Ongun

SON SÖZ

Ben bu kitabı yıllar öncesinden yazacaktım. Fakat bir türlü üstüne düşemedim. O zaman Yaylapınar Köyünün kurucuları hayattaydı. Çoğu aramızdaydı.

1958 yılında askerlik dolayısıyla sekiz senemi tamamladıktan sonra buradan ayrıldım. Askerlik dönüşü çoğu dünyadan ayrılmış. Onları yerlerinde bulamadım. Halk arasında bir sözümüz, bir şiirimiz vardır.

Gönül ne kahve ister,
Ne kahvehane.
Gönül muhabbet ister,
Kahve bahane.

İkimiz birden geldik.
Bu güzel cihana.
Bir gün gelecek ,ayrılacağız,
Ölüm olacak bahane.

Bu alemden gideceğiz,
Kimse bilmeyecek bizi.
Sizler çok iyi yaşayın,
Elveda deriz, dostlarımız size.

Yukarıdaki şiirde belirttiğimiz gibi onların Yaylapınar köyünden gitmelerine ölüm oldu sebep.

Kala kala Zühtü Hoca Akyol kalmıştı. Bazen Yaylapınar Köyüne gelir, konuşur, dertleşirdim. Ondan tarihi bilgiler alırdım. En son çocuklarımla kendisine ziyaret ettik. Onu bir kardeşimizin duasında bulduk. Konuştuk. Fotoğraflar çektirdik. Köyü gezdik. Dolaştık. Sonra Kelekçi'ye döndük.

Aradan beş- altı ay geçtikten sonra duyduk ki Zühtü Hoca Akyol 94 yaşında ,aramızdan ayrılmış, tarihe karışmış.

O zaman "eyvah" dedim.

Bu köyde benden başka burayı anlayacak, bilecek eskiler kalmadı. Ben de gidiverirsem, gelecek genç nesiller köyümüzün halini , kuruluş tarihini , geçirdiği iyilikleri, kötülükleri, atalarının yaşantılarını nereden bilecekler diye heyecanlandım. Ayrılışımdan 42 yıl sonra bu kitabı yazmayı başardım.

Belki şimdiki yeni nesil veya başka birisi bu kitabı okuduğu zaman gülecekler, hafife alacaklar, bu adam köyümüz hakkındaki yazılarında çok iyimser yazmış, bu köy halkı bu kadar iyi miydi ki dağlarını, taşlarını, ovasını, insanlarını hep övmüş, köyümüz halkını hep övgüde bulunmuş, köyümüz halkının gözüne girmek istemiş, diyebilirler.

Eğer böyle bir şey kalbinizden geçerse o zaman elinize hemen bir ayna alınız. Ayna yalan söylemez. Aynada gülümsediğiniz zaman , aynadaki suratınızda gülümseyecektir.

Bu sefer aynaya suratınızı asarak bakınız. O zaman da aynadaki suratınız asılacaktır.

Eğer aynada gülümsediğiniz zaman , ayna suratınızı asık gösterirse ; veya suratınızı astığınızda aynada suratınız gülümser gösterirse , işte o zaman ben de yalan yazmışımdır. Doğal görünümlerimden ayrılmışım demektir.

Hayır, hayır , öyle değil ! Hakikaten Yaylapınar Köyüne ilk geldiğim durumları ,baştaki yazılarımda belirttiğim gibi güler yüzlü , iyi insanlar olarak tanıdım. Bu eski dostlarla kardeş, evlat gibi yaşadık. Hepimiz içli dışlı olduk . Birbirimizi destekledik.

Bir kısmı bizi ana, baba, dede dostları olarak, bir kısmı da bizi yakından tanırlardı. Böylece 10. Ekim. 1950 yılından, 1958 yılına kadar bu köyde bulunmaktan çok memnun oldum. Zevkle öğretmenlik yaptım. Bana ve başkalarına karşı hiç bir kötülüklerini görmedim. İyi insanlardı. Hangisinin evine gitsen yedirip içirirler, misafirperverliklerini gösterirler, görevlerini tam yaparlardı.

Ben askere giderken araba olmadığı için hayvanlarına eşyalarımızı yüklediler, Kelekçi'ye kadar getirdiler. Sevgi ve saygı dolu duygularla bizi uğurladılar. Böylece sekiz yıllık öğretmenlik devrem burada tamamlandı. Yalnız kalbimizdeki sevgi bağları takılı kaldı.

Bunları böyle yazmamın , anlatmamın nedeni: Bundan 50- 100 sene sonra gelecek genç nesiller analarının, babalarının, dedelerinin veya atalarının bu duygularını, iyi kalpliliklerini, misafirperverliklerini bilsinler, onların gelenek ve göreneklerini böyle sürdürsünler diye yazıyorum.

Sözlerime son verirken 15. Şubat. 2000 tarihinden 1. Mart. 2000 tarihi arasında yazdığım bu kitabımı , 1950 yılından 1958 yılı ; köyden ve okuldan ayrılışıma kadar , beni sevgilerinden, saygılarından ve güven duygularından hiçbir şey eksiltmeden hâlâ sevgilerini devam ettiren , destekleyen , değer veren bütün YAYLAPINAR köyü halkına , eşime , çocuklarıma armağan eder , gönül dolusu sevgilerimle selamlar , mesleğimin ilk temel taşı olan Yaylapınar Köyümün Türkiye Cumhuriyeti kademelerinde saygın bir köy olmasını, daima yükselmesini candan dilerim .

Eğer bu kitabımla dün , bugün ve yarınki genç kuşaklara köyümüz hakkında bir açıklama ve tarihi bilgi verebilseydim o zaman kendimi bahtiyar sayacağım .

SEVGİ ve HÜRMETLERİMLE ...

İlk öğretmeniniz:
MURAT KOCATÜFEK
1.3.2000

Köy halkından bir görünüm

SEVGİLİ YAYLAPINAR GENÇLERİNE ;

Bu kitabımızı okudunuz da ne oldu ?
Bu köyden bir Murat gelir ,
Bin Murat geçer .
Herkes hayatta sevdiğini seçer .

Her sabah yeni bir gün doğarken ,
Bir günde eksilir ömürden ,
Bir an gelecek bizde ,
Unutulacağız gönülden .

Bizi sevseniz de, sevmeseniz de ne çıkar ,
İsterseniz açan gülünüzden vermeyin ,
O gülün dikenleri yeter bize ,
Ben vereceğimi zaten verebildim size .

İnsan bastığı toprağı hor görmemeli ,
Hiç olmazsa bayramdan bayrama hatırlamalı ,
Dostlarımız alış-verişte görmeli ,
Yaylapınar köyünün evlâdı olduğunu bilmeli .

Yel eser umutlar savrulur gider ,
Sensiz bensiz kalır , bağlar , bahçeler ,
Hani o, baban , o deden o eskiler ,
O gönül bahçesinde , silinir gider .

İşte yavrum , geçmişten örnek al ,
Köyünü kentini alçaltma , yükselt ,
Güzelleştir , imar et , eserler ver ,
Bu senin için en iyi fırsat .

Bu köy yükselmiş , alçalmış ,
Güzelmiş bana ne deme ,
Çalışkan ol , uğraş , didin ,
Yoldaşın olsun ilim ,fen ve bilgin .

Yerin üstüne baktım uykuya dalmışlar ,
Altına baktım çürüyüp toprak olmuşlar ,
Yaylapınar köyüne gönül vermişler ,
Buralara gelmişler, yerleşmişler .

Babalarınız burada dünyaya geldiler , coşup taştılar ,
Güldüler , eğlendiler , anlaştılar ,
Sonra aramızdan birden kaybolup kaçtılar ,
Ölüm uykusunda kucaklaştılar kucaklaştılar .

Yüce Allah bir beden verdi bize ,
Sevmesini öğretti her şeyden önce ,
Gel yavrum , sen de hizmet eyle köyümüze ,
Hor görme, kötü gözle bakma **YAYLAPINAR**'ımıza

16 . 02 . 2001
Murat KOCATÜFEK

14.09.1931 yılında Denizli İli-Acıpayam İlçesi- Kelekçi Köyü'nde doğdu. İlkokulu 1938–1944 yılları arasında Kelekçi'de okudu.

Köy Enstitüsü öğrenimini; 1945–1947 yılları arasında Isparta-Gönen Köy Enstitüsü'nde, sonraki öğrenimini sağlık problemi nedeniyle Aydın-Ortaklar Köy Enstitüsü'nde tamamlayarak 1950 yılında öğretmen olarak mezun oldu.

1950–1951 eğitim-öğretim yılında göreve; hiç öğretmen yüzü görmemiş, öğretmen nedir bilmeyen, okulu yeni yapılan; penceresi, sıvası, okul malzemeleri hiç olmayan Yaylapınar (Hortma) Köyü'nde başladı. 1958 yılına kadar 8 yıl bu köyde kaldı. Sonra askerlik nedeniyle buradan ayrılmak zorunda kaldı. Bu köyün ve halkının kalbindeki yeri bambaşkadır.

Askerlik dönüşü 1959–1963 yılları arasında Denizli-Çameli İlçesi'ne bağlı Güzelyurt (Tahtalı) Köyü'nde 4 yıl kaldı; burada 5 sınıf ve 122 öğrenciyi tek başına okuttu.

1963–1975 yılları arasında 12 yıl Akşar Köyü'nde kaldı, Akşar-Kelekçi arasındaki 5 km'lik yolu bisikletle her gün kat ederek müdürlük ve öğretmenlik görevlerini başarıyla tamamladı.

1975–1984 yılları arasında 9 yıl, halen ikamet etmekte olduğu kendi kasabası Kelekçi'de mesleğine devam etti.

Ve... Ekim 1984 yılında **34 yıl;** aralıksız olarak devam ettiği, çok sevdiği, gönül verdiği, kanına işleyen bu mesleğinden emekli oldu.

Emeklilik döneminde bağ- bahçe işleriyle uğraşısının yanı sıra;

*2001 yılında **Yaylapınar ve Anılarım**
*2003 yılında **Köy Enstitüleri ve Köy Enstitülerindeki Yıllarım**
*2004 yılında **Köy Enstitüsü Mezunu Bir Öğretmenin Anıları**
*2005 yılında **Köy Enstitüsü Mezunu Bir Öğretmenin Müzik Defterinden**

Adındaki eserleri ortaya çıkarmıştır.

Ve halen hayata katkı sağlayan, yön veren buluşlar, öyküler ve değerli sözleri bir araya toplayarak yeni bir eser daha ortaya çıkarma çabası içerisindedir.